

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΣΕ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 4 Οκτωβρίου 2017, με την εξής σύνθεση : Ανδρονίκη Θεοδοκάτου, Πρόεδρος, Ιωάννης Σαρμάς, Σωτηρία Ντούνη, Χρυσούλα Καραμαδούκη, Μαρία Βλαχάκη, Άννα Λιγωμένου και Αγγελική Μαυρουδή, Αντιπρόεδροι, Γεώργιος Βοΐλης, Βασιλική Ανδρεοπούλου, Μαρία Αθανασοπούλου, Ασημίνα Σαντοριναίου, Ελένη Λυκεσά, Ευαγγελία - Ελισάβετ Κουλουμπίνη, Σταμάτιος Πουλής, Κωνσταντίνα Ζώη, Δέσποινα Καββαδία - Κωνσταντάρα, Αγγελική Μυλωνά, Γεωργία Τζομάκα, Στυλιανός Λεντιδάκης, Θεολογία Γναρδέλλη, Βιργινία Σκεύη, Κωνσταντίνος Εφεντάκης, Βασιλική Σοφιανού, Αγγελική Πανουτσακοπούλου, Δέσποινα Τζούμα, Δημήτριος Τσακανίκας, Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου, Βασιλική Προβίδη, Κωνσταντίνος Παραθύρας (εισηγητής), Ασημίνα Σακελλαρίου, Αργυρώ Μαυρομμάτη, Ευαγγελία Σεραφή, Κωνσταντίνος Κρέπης, Ειρήνη Κατσικέρη, Γεωργία Παπαναγοπούλου και Νεκταρία Δουλιανάκη, Σύμβουλοι. Γραμματέας η Ελένη Αυγουστόγλου.

Γενικός Επίτροπος Επικρατείας : Αντώνιος Νικητάκης, Επίτροπος Επικρατείας, ο οποίος ασκεί καθήκοντα Γενικού Επιτρόπου της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο.

Για να δικάσει την από 10 Μαΐου 2013 έφεση (η οποία κατατέθηκε στις 15-5-2013 στην Υπηρεσία Επιτρόπου του Ελεγκτικού Συνεδρίου στο Ν. ...),

Του ... του ..., κατοίκου ... (... ...), Τ.Κ. ...), ο οποίος παρέστη δια δηλώσεως (άρθρο 133 παρ. 2 Κ.Δ.Δ.) του πληρεξουσίου του δικηγόρου Αλέξιου Παραρά (ΑΜ/ΔΣΑ 23245).

Κ α τ ά του Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπείται από τον Υπουργό Οικονομικών, ο οποίος παρέστη διά του Συμβούλου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Νικολάου Καραγιώργη.

Ο Υπουργός Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, που κλητεύθηκε κατ' άρθρο 1 παρ. 1 περ. α' του ν. 2479/1997, δεν παραστάθηκε.

Με την ένδικη έφεση ο εκκαλών επιδιώκει την ακύρωση της .../12-12-2012 πράξης του Διευθυντή της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων και Συντάξεων υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. και Ειδικών Κατηγοριών του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους.

Η έφεση αυτή εισάγεται για εκδίκαση ενώπιον της Ολομέλειας του Δικαστηρίου τούτου ύστερα από την ΦΠΔ/47280/26-7-2017 πράξη της Επιτροπής του άρθρου 108Α του π.δ. 1225/1981.

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε το Δικαστήριο άκουσε:

Τον εκπρόσωπο του Υπουργού Οικονομικών, ο οποίος ζήτησε την απόρριψη της έφεσης.

Τον Επίτροπο της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος διατύπωσε τη γνώμη ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν είναι νόμιμη και πρότεινε την παραπομπή της υπόθεσης στο ΙΙ Τμήμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου για περαιτέρω εξέταση.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη, με παρόντες τους Δικαστές που έλαβαν μέρος στη συζήτηση της υπόθεσης, εκτός από τις Αντιπροέδρους Χρυσούλα Καραμαδούκη (ήδη Γενική Επίτροπο της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο) και Αγγελική Μαυρουδή, καθώς και τους Συμβούλους Γεώργιο Βοΐλη, Βασιλική Ανδρεοπούλου, Μαρία Αθανασοπούλου (ήδη Αντιπρόεδρο), Ασημίνα Σαντοριναίου, Ελένη Λυκεσά, Δέσποινα Καββαδία - Κωνσταντάρα και Βιργινία Σκεύη, που είχαν κώλυμα (άρθρα 11 παρ. 2 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013 και 78 παρ. 2 του π.δ. 1225/1981).

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα και

Σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο

Αποφάσισε τα εξής :

I. Η ένδικη έφεση παραδεκτώς εισάγεται ενώπιον της Ολομέλειας του Δικαστηρίου τούτου, ύστερα από την ΦΠΔ/47280/26-7-2017 πράξη της Επιτροπής του άρθρου 108Α «Πρότυπη δίκη – προδικαστικό ερώτημα» του π.δ. 1225/1981, με την οποία έγινε δεκτό το σχετικό αίτημα του Γενικού Επιτρόπου της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, καθόσον με αυτή τίθεται το γενικότερου ενδιαφέροντος ζήτημα της νομιμότητας ή μη της αναπροσαρμογής (μείωσης) των συντάξεων των μελών του Εκπαιδευτικού Προσωπικού (Ε.Π.) των Ανωτάτων Τεχνολογικών Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων (Τ.Ε.Ι.), βάσει των διατάξεων του άρθρου πρώτου, παρ. Γ, υποπαρ. Γ1 (περίπτ. 21) του ν. 4093/2012, που έχει συνέπειες για ευρύτερο κύκλο προσώπων, καθόσον αφορά το σύνολο των συντάξεων που καταβάλλονται από το Δημόσιο στα μέλη του Εκπαιδευτικού Προσωπικού των Τ.Ε.Ι.. Με την έφεση αυτή, για την άσκηση

της οποίας έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (βλ. τα ... και ..., σειράς Α', ειδικά έντυπα γραμμάτια του Δημοσίου), ο εκκαλών, ήδη πολιτικός συνταξιούχος, ως πρώην επίκουρος καθηγητής πλήρους απασχόλησης στο Τ.Ε.Ι. ..., επιδιώκει παραδεκτώως την ακύρωση της .../12-12-2012 πράξης του Διευθυντή της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων και Συντάξεων υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. και Ειδικών Κατηγοριών του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, με την οποία αναπροσαρμόστηκε (μειώθηκε) η σύνταξή του, προβάλλοντας ότι η έκδοση αυτής ερείδεται σε διατάξεις του μισθολογικού νόμου 4093/ 2012, οι οποίες είναι αντίθετες προς τα άρθρα 2 παρ. 1, 4 παρ. 5, 25 παρ. 1 και 4 του Συντάγματος και 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α..

II. Στο άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος ορίζεται ότι «οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους», στο δε άρθρο 25 παρ. 1 και 4 του Συντάγματος ορίζεται ότι «1. Τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου τελούν υπό την εγγύηση του Κράτους. ... Οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα αυτά πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας. 2. ... 3. ... 4. Το Κράτος δικαιούται να αξιώνει από όλους τους πολίτες την εκπλήρωση του χρέους της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης». Περαιτέρω, στο άρθρο 79 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζεται ότι: «Η Βουλή κατά την τακτική ετήσια σύνοδό της ψηφίζει τον προϋπολογισμό των εσόδων και εξόδων του Κράτους για το επόμενο έτος ...»

και στο άρθρο 106 παρ. 1 αυτού ορίζεται ότι: «Για την εδραίωση της κοινωνικής ειρήνης και την προστασία του γενικού συμφέροντος το Κράτος προγραμματίζει και συντονίζει την οικονομική δραστηριότητα στη Χώρα, επιδιώκοντας να εξασφαλίσει την οικονομική ανάπτυξη όλων των τομέων της εθνικής οικονομίας ...». Από το συνδυασμό των ανωτέρω συνταγματικών διατάξεων συνάγεται ότι σε περιπτώσεις παρατεταμένης οικονομικής κρίσης, ο κοινός νομοθέτης δύναται να θεσπίσει μέτρα περιστολής των δημοσίων δαπανών που συνεπάγονται σοβαρή οικονομική επιβάρυνση μεγάλων κατηγοριών του πληθυσμού και, ιδίως, όσων λαμβάνουν μισθό ή σύνταξη από το δημόσιο ταμείο λόγω της άμεσης εφαρμογής και αποτελεσματικότητας των επιβαλλόμενων σε βάρος τους μέτρων για τον περιορισμό του δημοσίου ελλείμματος. Η δυνατότητα, όμως, αυτή δεν μπορεί να είναι απεριόριστη αλλά έχει ως όριο τις αρχές της αναλογικότητας, της ισότητας στην κατανομή των δημοσίων βαρών και του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, οι οποίες επιτάσσουν το βάρος της δημοσιονομικής προσαρμογής να κατανέμεται μεταξύ όλων των κατηγοριών πολιτών, δεδομένου, μάλιστα, ότι η βιωσιμότητα των δημοσίων οικονομικών είναι προς όφελος όλων. Και τούτο διότι, ενόψει και της καθιερούμενης στο άρθρο 25 παρ. 4 του Συντάγματος αξίωσης του κράτους να εκπληρώνουν όλοι οι πολίτες το χρέος της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης, δεν είναι επιτρεπτό η επιβάρυνση από τα μέτρα που λαμβάνονται προς αντιμετώπιση της δυσμενούς και παρατεταμένης οικονομικής συγκυρίας να επιρρίπτεται πάντοτε σε συγκεκριμένες κατηγορίες πολιτών, όπως είναι οι μισθοδοτούμενοι από το Δημόσιο, οι οποίοι, κατά κανόνα είναι συνεπείς προς τις φορολογικές υποχρεώσεις τους, κατά τρόπο ώστε η σωρευτική επιβάρυνση αυτών να είναι

ιδιαίτερα μεγάλη και να είναι πλέον εμφανής η υπέρβαση των ορίων της αναλογικότητας και της ισότητας στην κατανομή των δημοσίων βαρών, αντί της προώθησης διαρθρωτικών μέτρων ή της είσπραξης των φορολογικών εσόδων από τη μη εφαρμογή των οποίων ευνοούνται, κυρίως, άλλες κατηγορίες πολιτών, από την ασυνέπεια των οποίων, κυρίως στο πεδίο της εκπλήρωσης των φορολογικών τους υποχρεώσεων, προκαλείται σε μεγάλο βαθμό η δυσμενής οικονομική συγκυρία (βλ. σχετ. ενδεικτικά ΟΛΕΛΣυν 4327/2014, 7412/2015, 1506/2016, ΟλΣτΕ 2192/2014, 4741/2014, πρβλ. ΟλΣτΕ 668/2012). Στο πλαίσιο αυτό, οι όποιες νομοθετικές παρεμβάσεις προς την κατεύθυνση της περιστολής των δαπανών και της δημοσιονομικής βιωσιμότητας πρέπει να αιτιολογούνται, προκειμένου να διασφαλίζεται η τήρηση των ανωτέρω αρχών και να καθίσταται εφικτός ο δικαστικός έλεγχος, μέσα δε αιτιολόγησης των μέτρων αυτών συνιστούν, μεταξύ άλλων, οι αιτιολογικές εκθέσεις καθώς και οι προπαρασκευαστικές εργασίες κατά την ψήφιση των σχετικών νομοθετικών μέτρων (βλ. σχετ. ΟΛΕΛΣυν 1388/2018).

III. Ο νομοθέτης, αναγνωρίζοντας διαχρονικά για ορισμένες κατηγορίες υπαλλήλων και λειτουργών του Δημοσίου, όπως είναι οι δικαστικοί λειτουργοί, τα μέλη του Διδακτικού και Ερευνητικού Προσωπικού (Δ.Ε.Π.) των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων (Α.Ε.Ι.) και Εκπαιδευτικού Προσωπικού (Ε.Π.) των Τεχνολογικών Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων (Τ.Ε.Ι.), οι γιατροί του Εθνικού Συστήματος Υγείας (Ε.Σ.Υ.) και οι στρατιωτικοί, την ειδική φύση των καθηκόντων τους και την αποστολή τους, τις αυξημένες υπηρεσιακές υποχρεώσεις τους, τις ιδιαίτερες συνθήκες εργασίας τους, αλλά και τις απαγορεύσεις και περιορισμούς των ατομικών δικαιωμάτων που επιβάλλονται σε

κάποιες από τις κατηγορίες αυτές (όπως στους δικαστικούς λειτουργούς και τους στρατιωτικούς) βάσει συνταγματικής τάξης διατάξεων, τους εξείρεσε από την υπαγωγή τους στο ενιαίο μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων, καθιερώνοντας γι' αυτούς ειδικά μισθολόγια, μισθολόγια δηλαδή ευνοϊκότερα από το ενιαίο αυτό μισθολόγιο και διαφορετικά για κάθε μία από τις κατηγορίες αυτές λειτουργών και υπαλλήλων. Ο ειδικότερος δε σκοπός θέσπισης κάθε ειδικού μισθολογίου, ανεξαρτήτως εάν αυτός απορρέει από ρητή (δικαστικοί λειτουργοί άρθρα 22, 87 παρ. 2 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος) ή έμμεση (καθηγητές Α.Ε.Ι. άρθρο 16 του Συντάγματος) προστασία του ύψους των αποδοχών με συνταγματικού επιπέδου διατάξεις, επιβάλλει όπως ο νομοθέτης, με τις επιμέρους μισθολογικές ρυθμίσεις του, όχι μόνο διατηρεί μία εύλογη ποσοτική διαφορά έναντι του ενιαίου μισθολογίου των δημοσίων υπαλλήλων, αλλά και η διαφορά αυτή να είναι τέτοια, ώστε να συνάδει με την ιδιαιτερότητα της υπηρεσιακής κατάστασης, την αποστολή και τα καθήκοντα κάθε κατηγορίας λειτουργών ή υπαλλήλων που εμπίπτει σε ειδικό μισθολόγιο.

IV. Ειδικότερα, όσον αφορά τη μισθολογική εξέλιξη των μελών του Εκπαιδευτικού Προσωπικού (Ε.Π.) των Τεχνολογικών Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων (Τ.Ε.Ι.), αυτή είχε ως ακολούθως: Με το ν. 1517/1985 (Α' 25) ορίστηκε ειδικό μισθολόγιο, τόσο του διδακτικού προσωπικού των Α.Ε.Ι. όσο και του εκπαιδευτικού προσωπικού των Τ.Ε.Ι. και προβλέφθηκε η καταβολή, πλην του βασικού μισθού (που ορίστηκε στο ποσό των 96.000 δραχμών για τον Καθηγητή Τ.Ε.Ι., στο ποσό των 78.000 δραχμών για τον Επίκουρο Καθηγητή Τ.Ε.Ι. και στο ποσό των 66.000 δραχμών για τον Καθηγητή Εφαρμογών Τ.Ε.Ι., σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 3), προσαύξησης λόγω χρόνου προϋπηρεσίας, κατ'

αποκοπή μηνιαίας αποζημίωσης για την αντιμετώπιση των δαπανών, στις οποίες υποβάλλονται λόγω των ειδικών συνθηκών άσκησης του επαγγέλματός τους, μηνιαίου επιδόματος ερευνητικών προγραμμάτων για το Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. με διδακτορικό δίπλωμα, μηνιαίου επιδόματος οικογενειακών βαρών, μηνιαίου επιδόματος μεταπτυχιακών σπουδών στους μη διδάκτορες μέλη του Ε.Π. των Τ.Ε.Ι., επιδομάτων εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα και άδειας, επιδομάτων ανθυγιεινής και επικίνδυνης εργασίας, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 14 του ν. 1505/1984, και Αυτόματης Τιμαριθμικής Αναπροσαρμογής (ΑΤΑ), σύμφωνα με το ποσοστό μεταβολής του δείκτη τιμών καταναλωτή (άρθρο 1 παρ. 4 του ν. 1517/1985). Με το άρθρο 7 παρ. 2 εδ. α' και γ' του ν. 1966/1991 (Α' 147) προβλέφθηκε ότι στα μέλη Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. της παρ. 1 του άρθρου 15 του ν. 1404/1983, κατόχους διδακτορικού διπλώματος, χορηγείται μηνιαίο επίδομα μεταπτυχιακών σπουδών σε ποσοστό 20% επί του βασικού μισθού, αρχικώς του Καθηγητή Εφαρμογών και στη συνέχεια, με το άρθρο 27 παρ. 4 του ν. 2009/1992 (Α' 18), του Επίκουρου Καθηγητή. Με τις διατάξεις του άρθρου 8 παρ. 2 του ν. 2083/1992 (Α' 159) ορίστηκε ότι τα μέλη Δ.Ε.Π. όλων των Α.Ε.Ι. πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης λαμβάνουν αποδοχές αυξημένες κατά 35% έναντι των αντίστοιχων πάσης φύσεως αποδοχών των μελών Δ.Ε.Π. με πλήρη απασχόληση, με την παράγραφο δε 8 του άρθρου 2 του ν. 2188/1994 (Α' 18) ορίστηκε ότι η αύξηση αυτή επεκτείνεται και στα μέλη του Ε.Π. των Τ.Ε.Ι., από 1-10-1994, ενώ με το άρθρο 11 παρ. 6 περ. α) του ν. 2327/1995 (Α' 156) ορίστηκε ότι η αύξηση αυτή καταβάλλεται αναδρομικά από 1.10.1994 στα μέλη Ε.Π. των Τ.Ε.Ι., τα οποία δεν κατέχουν άλλη θέση, ούτε απασχολούνται στον ευρύτερο δημόσιο ή ιδιωτικό τομέα, μόνιμα ή πρόσκαιρα, με οποιαδήποτε

έννομη σχέση, και γενικώς, εκτός των αποδοχών της θέσης τους, δεν αποκερδαίνουν άλλα εισοδήματα, κατά οποιονδήποτε τρόπο, είτε με παροχή εργασίας ή υπηρεσιών είτε από ελεύθεριο επάγγελμα ή άλλο επιτήδευμα ή από ανάθεση υπερωριακής διδασκαλίας στο οικείο Τ.Ε.Ι., ενώ με το άρθρο 5 παρ. 5 του ν. 2303/1995 (Α' 80) ορίστηκε ότι η ως άνω αύξηση χορηγείται ως ξεχωριστή παροχή και σε καμία περίπτωση δεν προσαυξάνει το βασικό μισθό, την Α.Τ.Α. και τα λοιπά δραχμικά επιδόματα, επί των οποίων και μόνο υπολογίζεται. Στη συνέχεια, με το ν. 2530/1997 (Α' 218) θεσπίστηκε νέο ειδικό μισθολόγιο για τα μέλη Δ.Ε.Π. των Α.Ε.Ι. και Ε.Π. των Τ.Ε.Ι., ευνοϊκότερο σε σχέση με το προϊσχύσαν. Με το νόμο αυτό, σύμφωνα με τη σχετική αιτιολογική έκθεση, υλοποιήθηκε η πρόθεση της Πολιτείας για την αποκατάσταση του επιπέδου των μισθών και αμοιβών του διδακτικού προσωπικού της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης σε επίπεδο που να ανταποκρίνεται στον βάσει του άρθρου 16 παρ. 6 του Συντάγματος ρόλο τους ως δημοσίων λειτουργών που οι αποδοχές τους πρέπει να είναι ανάλογες προς το λειτούργημά τους. Ειδικότερα, στο άρθρο 15 του ως άνω νόμου ορίστηκε ότι ο βασικός μηνιαίος μισθός όλων των βαθμίδων των μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. με πλήρη απασχόληση καθορίζεται με βάση τον βασικό μισθό του Καθηγητή Εφαρμογών (230.000 δραχμές), με τους συντελεστές που ορίζονται στο άρθρο αυτό (παρ. 1) και ότι πέρα από το βασικό μισθό της προηγούμενης παραγράφου παρέχονται και τα αναφερόμενα στο ως άνω άρθρο επιδόματα, παροχές και αποζημιώσεις κατά μήνα (επίδομα χρόνου υπηρεσίας, επίδομα μεταπτυχιακών σπουδών, επίδομα διδακτικής προετοιμασίας και εξωδιδακτικής απασχόλησης εντός των Τ.Ε.Ι., πάγια μηνιαία αποζημίωση για δημιουργία και ενημέρωση βιβλιοθήκης και για συμμετοχή σε συνέδρια,

ειδικό ερευνητικό επίδομα για την εκτέλεση μεταδιδακτορικής ή τεχνολογικής έρευνας και την ταχύτερη και αποτελεσματικότερη προώθηση των ερευνητικών προγραμμάτων, επίδομα εορτών και άδειας, έξοδα παράστασης στους Προέδρους, Αντιπροέδρους και Διευθυντές Σχολών, προσαύξηση των ειδικών επιδομάτων με τη συμπλήρωση 25 ετών υπηρεσίας). Εξάλλου, με το άρθρο 4 παρ. Η του ν. 2916/2001, με το οποίο αντικαταστάθηκαν οι διατάξεις του ως άνω άρθρου 15 του ν. 2530/1997, αναπροσαρμόστηκαν οι αποδοχές των μελών του Ε.Π. των Τ.Ε.Ι., με την καθιέρωση νέου βασικού μισθού του Καθηγητή Εφαρμογών (250.000 δραχμές), νέους συντελεστές υπολογισμού των επόμενων βαθμών, στους οποίους προστέθηκε και ο βαθμός του Αναπληρωτή Καθηγητή, και με την αναπροσαρμογή των πρόσθετων αμοιβών και επιδομάτων. Με το άρθρο 55 παρ. 3 του ν. 3205/2003 (Α' 297) καταργήθηκε, μεταξύ άλλων, το ανωτέρω άρθρο 15 του ν. 2530/1997, οι ρυθμίσεις του οποίου, όμως, επανελήφθησαν με το άρθρο 37 του νεότερου αυτού νόμου. Ειδικότερα, στο άρθρο αυτό προβλέφθηκε ότι «1. Ο βασικός μηνιαίος μισθός όλων των βαθμίδων των μελών Ερευνητικού Προσωπικού των Ανώτατων Τεχνολογικών Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων (Ε.Π. Τ.Ε.Ι.) ... καθορίζεται με βάση το βασικό μηνιαίο μισθό του Καθηγητή Εφαρμογών, ο οποίος πολλαπλασιάζεται με τους παρακάτω συντελεστές και στρογγυλοποιείται στην πλησιέστερη μονάδα ευρώ:

α. Καθηγητής 1,50 β. Αναπληρωτής Καθηγητής 1,30 γ. Επίκουρος Καθηγητής 1,15 δ. Καθηγητής Εφαρμογών 1,00 ε. ... Ο βασικός μηνιαίος μισθός του Καθηγητή Εφαρμογών ορίζεται σε εννιακόσια οκτώ ευρώ (908 €). 2. Πέρα από το βασικό μισθό της προηγούμενης παραγράφου παρέχονται και τα εξής επιδόματα, παροχές και αποζημιώσεις κατά μήνα: α. Χρόνου υπηρεσίας, με

ανάλογη εφαρμογή της παραγράφου 2.α του άρθρου 36 του παρόντος νόμου.

β. Διδακτικής προετοιμασίας και εξωδιδακτικής απασχόλησης εντός των Τ.Ε.Ι., οριζόμενο, ως ακολούθως: i. Καθηγητής 558 € ii. Αναπληρωτής Καθηγητής 499 € iii. Επίκουρος Καθηγητής 382 € iv. Καθηγητής Εφαρμογών 264 € v. Μέλος Ε.ΔΙ.Π. 117 €. Το ανωτέρω επίδομα καταβάλλεται στους δικαιούχους και κατά τη διάρκεια της εκπαιδευτικής τους άδειας.

γ. Πάγια αποζημίωση για δημιουργία και ενημέρωση βιβλιοθήκης, και για συμμετοχή σε συνέδρια, οριζόμενη ως ακολούθως: i. Καθηγητής 323 € ii. Αναπληρωτής Καθηγητής 264 € iii. Επίκουρος Καθηγητής 176 € iv. Καθηγητής Εφαρμογών 147 € v. Μέλος Ε.ΔΙ.Π. 88 € δ. Ερευνητικό επίδομα τεχνολογικής έρευνας, οριζόμενο, ως ακολούθως: αα. Για τους κατέχοντες μεταπτυχιακούς τίτλους σπουδών: i. Καθηγητής 364 € ii. Αναπληρωτής Καθηγητής 322 € iii. Επίκουρος Καθηγητής 267 € iv. Καθηγητής Εφαρμογών 178 € ββ. Για τους μη κατέχοντες μεταπτυχιακούς τίτλους σπουδών: i. Καθηγητής 210 € ii. Αναπληρωτής Καθηγητής 210 € iii. Επίκουρος Καθηγητής 170 € iv. Καθηγητής Εφαρμογών 125 € ε. Οικογενειακή παροχή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 11 του παρόντος νόμου. στ. Έξοδα παράστασης στους Προέδρους, Αντιπροέδρους, Διευθυντές Σχολών και Προϊσταμένους Τμήματος οριζόμενα, κατά μήνα, ως ακολούθως: i. Πρόεδρος 382 € ii. Αντιπρόεδρος 323 € iii. Διευθυντής Σχολής 176 € iv. Προϊστάμενος Τμήματος και Διευθυντής Κέντρου Ξένων Γλωσσών και Φυσικής Αγωγής 117 € 3. Τα ποσά των περιπτώσεων i των στοιχείων β', γ' και δ' της παραγράφου αυτής προσαυξάνονται κατά ογδόντα οκτώ ευρώ (88 €) με τη συμπλήρωση είκοσι πέντε ετών υπηρεσίας. Τα ποσά των περιπτώσεων ii των στοιχείων β', γ' και δ' ββ. της παραγράφου 2 του άρθρου αυτού προσαυξάνονται

κατά πενήντα εννέα ευρώ (59 €) με τη συμπλήρωση 25 ετών υπηρεσίας, για όσους κατέχουν προσωποπαγή θέση Αναπληρωτή Καθηγητή. 4. Εορτών και αδειάς, χορηγούμενα σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 31 του νόμου αυτού. 5. Πέραν των παροχών και αποζημιώσεων του άρθρου αυτού δεν δικαιολογείται από την έναρξη της ισχύος του παρόντος και εφεξής, η χορήγηση άλλων μισθολογικών παροχών, με οποιαδήποτε ονομασία και από οποιαδήποτε πηγή, για μέλη Ε.Π. και Ε.ΔΙ.Π. των Τ.Ε.Ι. 6. Οι μηνιαίες αποδοχές των μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. μερικής απασχόλησης ορίζονται στο ένα τρίτο (1/3) του συνόλου των μηνιαίων αποδοχών και των επιδομάτων αντίστοιχης βαθμίδας πλήρους απασχόλησης με τα ίδια έτη υπηρεσίας. Η οικογενειακή παροχή καταβάλλεται στο ακέραιο. 7. Οι αποδοχές και τα επιδόματα των ανωτέρω περικόπτονται κατά τις ημέρες της συλλογικής ή ατομικής αποχής από τα καθήκοντά τους (διδασκικά ή εξεταστικά). 8. Η συνδρομή των προϋποθέσεων για τη χορήγηση των επιδομάτων των στοιχείων β`, γ` και δ` της παραγράφου 2 εξετάζεται σε συνδυασμό με τη διαδικασία της παραγράφου 2 του άρθρου 9 του Ν. 2530/1997. 9. Διατάξεις τυπικών νόμων που παραπέμπουν, ως προς τον καθορισμό αποδοχών και παροχών, εν γένει, σε αποδοχές βαθμίδων μελών Δ.Ε.Π. των Πανεπιστημίων και μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. παύουν να ισχύουν. 10. ...». Εξάλλου, ο βασικός μισθός του καθηγητή Εφαρμογών αναπροσαρμόστηκε, στη συνέχεια, σε 941 ευρώ με το άρθρο 2 παρ. 1 περ. ζ' του ν. 3336/2005 (Α' 96), σε 969 ευρώ με το άρθρο 11 περ. ζ' του ν. 3453/2006 (Α' 74), σε 1003 ευρώ με το άρθρο 1 παρ. 1 περ. ζ' του ν. 3554/2007 (Α' 80), σε 1.028 ευρώ από 1.1.2008 και σε 1.048 ευρώ από 1.10.2008 με το άρθρο 5 περ. ζ' του ν. 3670/2008 (Α' 117).

Υ. Τα μέλη του Ε.Π. των Τ.Ε.Ι., μέχρι την αναδρομική από 1-8-2012 μείωση των αποδοχών τους που επήλθε με τις διατάξεις της περίπτωσης 21, της υποπαραγρ. Γ1, της παραγράφου Γ, του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, υπέστησαν, διαδοχικώς, τις ακόλουθες μειώσεις στις αποδοχές τους: Με το άρθρο 1 παρ. 2 και 3 του ν. 3833/2010 (Α' 40) ορίστηκαν τα εξής: «2. Τα πάσης φύσεως επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές γενικά, καθώς και τα με οποιαδήποτε άλλη ονομασία οριζόμενα και από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη προβλεπόμενα των λειτουργών και υπαλλήλων του Δημοσίου, των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.) και των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοικήσεως (Ο.Τ.Α.), των μόνιμων στελεχών των Ενόπλων Δυνάμεων και αντιστοίχων της Ελληνικής Αστυνομίας, καθώς και του Πυροσβεστικού και Λιμενικού Σώματος μειώνονται κατά ποσοστό δώδεκα τοις εκατό (12%) ... (προκειμένου περί των μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. το επίδομα διδακτικής προετοιμασίας και εξωδιδακτικής απασχόλησης εντός των Τ.Ε.Ι., η πάγια αποζημίωση για δημιουργία και ενημέρωση βιβλιοθήκης και για συμμετοχή σε συνέδρια, το ειδικό ερευνητικό επίδομα τεχνολογικής έρευνας και τα έξοδα παράστασης στους Προέδρους, Αντιπροέδρους, Διευθυντές Σχολών και Προϊσταμένους Τμημάτων) ... τα επιδόματα των Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας μειώνονται κατά ποσοστό τριάντα τοις εκατό (30%) αντίστοιχα. ...

3. (όπως η παράγραφος αυτή τροποποιήθηκε με τις παρ. 3 και 4 του άρθρου 90 του ν. 3842/2010, Α' 58) Από τη μείωση της προηγούμενης παραγράφου εξαιρούνται τα επιδόματα που προβλέπονται στις παρακάτω διατάξεις, όπως ισχύουν κάθε φορά: α) οικογενειακής παροχής (άρθρο ... 37 παρ. 2ε, ...), β) χρόνου υπηρεσίας (άρθρα ... 37 παρ. 2α, ...) γ) ...». Ακολούθως, με το άρθρο

τρίτο του ν. 3845/2010 (Α' 65/6-5-2010) ορίσθηκαν τα εξής: «1. Τα πάσης φύσεως επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές γενικά, καθώς και τα με οποιαδήποτε άλλη ονομασία οριζόμενα και από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη προβλεπόμενα των λειτουργών και υπαλλήλων των φορέων της παραγράφου 2 του άρθρου 1 του ν. 3833/2010 ... μειώνονται κατά ποσοστό οκτώ τοις εκατό (8%). 2. Από τη μείωση της προηγούμενης παραγράφου εξαιρούνται τα επιδόματα που προβλέπονται στην παράγραφο 3 του άρθρου 1 του ν. 3833/2010, όπως τροποποιήθηκε και ισχύει. 3. ... 6. Τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων, Πάσχα και αδειάς που προβλέπονται από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη ή ρήτρα ή όρο συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητική απόφαση ή με ατομική σύμβαση εργασίας ή συμφωνία, για λειτουργούς, υπαλλήλους και μισθωτούς που υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής των παραγράφων 1 έως και 4, ... καθορίζονται ως εξής: α) Το επίδομα εορτών Χριστουγέννων σε πεντακόσια (500) ευρώ. β) Το επίδομα εορτών Πάσχα σε διακόσια πενήντα (250) ευρώ. γ) Το επίδομα αδειάς σε διακόσια πενήντα (250) ευρώ. Τα επιδόματα του προηγούμενου εδαφίου καταβάλλονται εφόσον οι πάσης φύσεως τακτικές αποδοχές, επιδόματα και αμοιβές, συμπεριλαμβανομένων και των επιδομάτων του προηγούμενου εδαφίου, δεν υπερβαίνουν κατά μήνα, υπολογιζόμενες σε δωδεκάμηνη βάση, τα τρεις χιλιάδες (3.000) ευρώ. Αν με την καταβολή των επιδομάτων του πρώτου εδαφίου της παραγράφου αυτής, οι πάσης φύσεως τακτικές αποδοχές, επιδόματα και αμοιβές υπερβαίνουν το ύψος αυτό, τα επιδόματα του πρώτου εδαφίου της παραγράφου αυτής καταβάλλονται μέχρι του ορίου των τριών χιλιάδων (3.000) ευρώ, με ανάλογη μείωσή τους. 7. ... 8. ... 9. ...». Με το άρθρο 38 παρ. 5 του

ν. 3986/2011 «Επείγοντα μέτρα εφαρμογής Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2012-2015» (Α΄ 152) ορίστηκε ότι: «Αναστέλλονται από 1.7.2011 και μέχρι τη θέσπιση νέου ενιαίου μισθολογίου:

α) Οι διατάξεις ... της περίπτωσης α΄ της παραγράφου 2 του άρθρου 37 ... του ν. 3205/2003 (που προβλέπουν το επίδομα χρόνου υπηρεσίας των μελών του Ε.Π. των Τ.Ε.Ι.) ... β) ...», οι διατάξεις δε του ανωτέρω άρθρου διατηρήθηκαν σε ισχύ με την παρ. 2 του άρθρου 27 του ν. 4024/2011 (Α΄ 226), στην οποία προστέθηκαν οι λέξεις «και μέχρι την τροποποίηση των διατάξεων του Β΄ Μέρους του ν. 3205/2003 με τις οποίες επέρχονται μειώσεις στα ειδικά μισθολόγια» με το εδάφιο β΄ της περίπτωσης 38 της αναφερομένης κατωτέρω υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012. Με το άρθρο 55 παρ. 23 περ. δ΄ του ν. 4002/2011 «Τροποποίηση της συνταξιοδοτικής νομοθεσίας του Δημοσίου – Ρυθμίσεις για την ανάπτυξη και τη δημοσιονομική εξυγίανση – κ.λπ.» (Α΄ 180) μειώθηκε από 1-7-2011 εκ νέου κατά ποσοστό 20% το προβλεπόμενο από την παρ. 2 περ. δ΄ του άρθρου 37 του ν. 3205/2003 ειδικό ερευνητικό επίδομα τεχνολογικής έρευνας, όπως είχε ήδη διαμορφωθεί. Σύμφωνα δε με την αιτιολογική έκθεση της σχετικής τροπολογίας «κρίνεται αναγκαία η μείωση των επιδομάτων που λειτουργούν ως κίνητρο απόδοσης ή ταχύτερης διεκπεραίωσης ή ειδικής απασχόλησης του έργου των δημοσίων λειτουργών και υπαλλήλων στο πλαίσιο της αντιμετώπισης της δημοσιονομικής κρίσης και του περιορισμού του μισθολογικού κόστους, με τελικό στόχο τη μείωση των δημοσίων δαπανών».

VI. Περαιτέρω, με τον ν. 4046/2012, γνωστό και ως «Μνημόνιο II» (Α΄ 28) εγκρίθηκε το Σχέδιο του Μνημονίου Συνεννόησης (Memorandum of

Understanding) μεταξύ της Ελληνικής Δημοκρατίας, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και της Τράπεζας της Ελλάδος (άρθρο 1 παρ. 2), ως προϋπόθεση για την υπογραφή και τη θέση σε ισχύ των Συμβάσεων Χρηματοδοτικής Διευκόλυνσης μεταξύ του Ευρωπαϊκού Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (Ε.Τ.Χ.Σ.), της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Τράπεζας της Ελλάδος, τα σχέδια των οποίων επίσης εγκρίθηκαν με τον ίδιο νόμο και προσαρτήθηκαν σ' αυτόν ως Παράρτημα V (άρθρο 1 παρ. 1). Το εν λόγω Μνημόνιο αποτελείται από τα ακόλουθα μέρη: α) Μνημόνιο Οικονομικής και Χρηματοπιστωτικής Πολιτικής (Memorandum of Economic and Financial Policies), β) Μνημόνιο Συνεννόησης στις Συγκεκριμένες Προϋποθέσεις Οικονομικής Πολιτικής (Memorandum of Understanding on Specific Economic Policy Conditionality) και γ) Τεχνικό Μνημόνιο Συνεννόησης (Technical Memorandum of Understanding). Στο πρώτο από τα ανωτέρω τρία επί μέρους Μνημόνια, δηλαδή στο Μνημόνιο Οικονομικής και Χρηματοπιστωτικής Πολιτικής, το οποίο προσαρτάται στον ν. 4046/2012 ως Παράρτημα V-1, μεταξύ άλλων, αναφέρονται τα εξής στο κεφάλαιο με τίτλο «Δημοσιονομική Πολιτική»: «... 7. Οι βασικές μεταρρυθμίσεις, συμπεριλαμβανομένων αυτών που έχουν καθοριστεί στη ΜΔΣ και στον προϋπολογισμό του 2012, περιλαμβάνουν: ... Μεταρρύθμιση της αποζημίωσης των υπαλλήλων του δημόσιου τομέα. Μέχρι το τέλος Ιουνίου 2012, θα μεταρρυθμίσουμε τα ειδικά μισθολόγια του δημοσίου (που αφορούν το ένα τρίτο της μισθολογικής δαπάνης του δημόσιου τομέα). Σε συμφωνία με τις αρχές της μεταρρύθμισης που ξεκίνησε το 2011, θα προσαρμόσουμε τις αποδοχές για τα ειδικά μισθολόγια (συμπεριλαμβανομένων των δικαστών, των διπλωματών, των μετακλητών, των ιατρών, των καθηγητών, της αστυνομίας και των ένοπλων

δυνάμεων), ενώ θα προστατεύσουμε όσους είναι στις χαμηλότερες μισθολογικές κλίμακες με στόχο την πραγματοποίηση μόνιμων καθαρών εξοικονομήσεων ύψους περίπου 0,2 τοις εκατό του ΑΕΠ σε ετήσια βάση. Θα αναθεωρήσουμε επίσης το νέο σύστημα προαγωγών για να διασφαλίσουμε ότι υπάρχουν οι κατάλληλοι έλεγχοι κατά της αύξησης του μισθολογικού κόστους μέσω των προαγωγών ... 8. Δεδομένης της χαμηλής εισπραξής φόρων σε σύγκριση με τις άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, η στρατηγική προσαρμογής μας βασίζεται στην εισαγωγή εκτενών μεταρρυθμίσεων στη φορολογική διοίκηση ... 9. Έχουμε δεσμευθεί να πετύχουμε τον δημοσιονομικό μας στόχο και είμαστε έτοιμοι να λάβουμε διορθωτικά μέτρα στην περίπτωση υποαπόδοσης. Τα διορθωτικά μέτρα, εάν κριθούν αναγκαία, θα περιλαμβάνουν πρόσθετες στοχευμένες μειώσεις στο μισθολογικό κόστος του δημόσιου τομέα και στις κοινωνικές δαπάνες, ...». Στο δεύτερο από τα ανωτέρω δύο Μνημόνια, δηλαδή στο Μνημόνιο Συνεννόησης στις Συγκεκριμένες Προϋποθέσεις Οικονομικής Πολιτικής, το οποίο προσαρτάται στον ν. 4046/2012 ως Παράρτημα V-2, αναφέρονται, μεταξύ άλλων, στο κεφάλαιο 1 με τίτλο «Δημοσιονομική εξυγίανση» τα εξής: «... Πριν την εκταμίευση, η Κυβέρνηση προβαίνει επίσης στις ακόλουθες εκκρεμείς ενέργειες: ... Μέχρι τον Ιούνιο του 2012 η Κυβέρνηση θα θεσπίσει νομοθετικά μία μείωση κατά μέσο όρο 10% στα αποκαλούμενα «ειδικά μισθολόγια» του δημοσίου τομέα, στα οποία το νέο μισθολόγιο δεν ισχύει. Τούτο θα εφαρμοσθεί από την 1η Σεπτεμβρίου 2012 και εντεύθεν και θα επιφέρει εξοικονομήσεις της τάξεως των 114 εκατομμυρίων Ευρώ τουλάχιστον (με αντίκτυπο μεταφοράς 226 εκατομμυρίων Ευρώ το 2013), καθαρό ποσόν αφού ληφθεί υπόψη η επίπτωση επί των φόρων και των εισφορών κοινωνικής

ασφάλισης. ... Η Κυβέρνηση δηλώνει την ετοιμότητά της να ορίσει και να θεσπίσει πρόσθετα μέτρα, εάν παραστεί ανάγκη, έτσι ώστε να τηρηθούν οι δημοσιονομικοί στόχοι». Στη συνέχεια, με τον ν. 4051/2012 (Α' 40) εισήχθησαν επείγουσες ρυθμίσεις για την εφαρμογή τού, κατά τα ανωτέρω, εγκριθέντος Μνημονίου Συνεννόησης και επήλθαν οι αναγκαίες προσαρμογές στον εγκριθέντα με τον ν. 4032/2011 (Α' 257) προϋπολογισμό του 2012. Στην αιτιολογική έκθεση επί του άρθρου 2 του νόμου αυτού αναφέρεται ότι «... η μεγαλύτερη από την αναμενόμενη ύφεση της ελληνικής οικονομίας είχε ως αποτέλεσμα την εμφάνιση αποκλίσεων μεταξύ των αρχικών εκτιμήσεων και των τελικών αποτελεσμάτων του οικονομικού έτους 2011. Συνέπεια της απόκλισης αυτής είναι η ανάγκη επανακαθορισμού των μεγεθών του προϋπολογισμού του 2012 έτσι ώστε να είναι εφικτή η σύγκλιση με τους στόχους που έχουν τεθεί με το αναθεωρημένο Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο Δημοσιονομικής Στρατηγικής που έχει εγκριθεί από τη Βουλή. Οι παρεμβάσεις αυτές που γίνονται για την αντιστάθμιση των εκτιμώμενων αποκλίσεων αποτυπώνονται στον κατωτέρω πίνακα ...». Στον πίνακα αυτό, με τίτλο «Νέες Δημοσιονομικές παρεμβάσεις: α. Κρατικός Προϋπολογισμός» προβλέφθηκε, μεταξύ άλλων, εξοικονόμηση της τάξης των 205 εκατομμυρίων ευρώ από τη μείωση των ειδικών μισθολογίων. Ακολούθως, στις 9 Μαρτίου 2012, ολοκληρώθηκε η διαδικασία για την αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους (PSI) με την ανταλλαγή ομολόγων του Ελληνικού Δημοσίου, συνολικής ονομαστικής αξίας 198,045 δισεκατομμυρίων ευρώ έναντι νέων ομολόγων, ονομαστικής αξίας 92,072 δισεκατομμυρίων ευρώ, γεγονός που οδήγησε σε άμεση μείωση του δημοσίου χρέους της χώρας κατά 105,973 δισεκατομμύρια ευρώ και σε περιορισμό των μελλοντικών δαπανών για

τόκους. Ενόψει της ολοκλήρωσης της διαδικασίας αναδιάρθρωσης του ελληνικού χρέους, και της ανακοίνωσης από την ελληνική κυβέρνηση, το Φεβρουάριο του 2012, μέτρων με στόχο τη μείωση του πρωτογενούς ελλείμματος κατά το 2012, συμπεριλαμβανομένης και της έγκρισης συμπληρωματικού προϋπολογισμού, εκδόθηκε η 2012/211/ΕΕ απόφαση του Συμβουλίου της 13.3.2012 (L 113), με την οποία, αναθεωρήθηκε η 2011/734/ΕΕ προηγούμενη απόφασή του. Στην εν λόγω απόφαση γίνεται μνεία της λήψης μέτρων δημοσιονομικής προσαρμογής από την Ελλάδα για την μείωση του υπερβολικού ελλείμματος, μεταξύ δε των μέτρων αυτών περιλαμβάνεται και «η μείωση κατά 12% κατά μέσο όρο των «ειδικών μισθών» του δημόσιου τομέα για τους οποίους δεν ισχύει το νέο μισθολόγιο, η οποία θα ισχύει από την 1η Ιουλίου 2012, με συνολική ετήσια εξοικονόμηση της τάξεως των 205 εκατομμυρίων ευρώ».

VII. Ακολούθως, εκδόθηκε ο ν. 4093/2012 «Έγκριση Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016 – Επείγοντα Μέτρα Εφαρμογής του ν. 4046/2012 και του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016» (Α' 222). Με τις διατάξεις της παραγράφου Α (με τίτλο ΕΓΚΡΙΣΗ ΜΕΣΟΠΡΟΘΕΣΜΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ 2013-2016) του άρθρου πρώτου του νόμου αυτού εγκρίθηκε το μεσοπρόθεσμο πλαίσιο. Σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση του μεσοπροθέσμου πλαισίου (βλ. σχετ. κείμενο του Υπουργείου Οικονομικών Οκτωβρίου 2012) και ιδίως στην ενότητα 1 «Δημοσιονομική στρατηγική και πολιτικές» του Κεφαλαίου 3 του μεσοπροθέσμου, υποενότητα 1.4 «Η νέα δημοσιονομική προσπάθεια στην περίοδο 2013-2016», καθώς και

στους συνοδεύοντες αυτό πίνακες, οι οποίοι προσαρτήθηκαν ως παράρτημα στον ν. 4093/2012, αναφέρεται ότι «οι καθυστερήσεις στην εφαρμογή των πολιτικών, κυρίως στον τομέα των διαρθρωτικών αλλαγών και η περιορισμένη εφαρμογή ή/και χαμηλότερη αποδοτικότητα κάποιων μέτρων, που οδήγησαν σε πολύ χαμηλότερες αποδόσεις του συνολικού πακέτου των μέτρων της προηγούμενης περιόδου σε σχέση με τους αρχικούς υπολογισμούς, σε συνδυασμό και με την βαθύτερη, από ότι προβλεπόταν, ύφεση, δημιούργησαν μεγάλες αποκλίσεις ακόμη και από τους χαμηλότερους (μετά την επιμήκυνση) στόχους του πρωτογενούς ελλείμματος Γενικής Κυβέρνησης της περιόδου 2013-2016. Προκειμένου να επανέλθει το πρόγραμμα στις αρχικές του προβλέψεις, κρίθηκε απαραίτητο να συνεχισθεί και να ενταθεί η δημοσιονομική προσαρμογή ...».

Προβλέπεται δε ότι το δημοσιονομικό όφελος από τον εξορθολογισμό των ειδικών μισθολογίων θα υπερβεί τα 257 εκατομμύρια ευρώ, για την περίοδο 2013-2016. Τέλος, στην ενότητα 5 «Δαπάνες Κρατικού Προϋπολογισμού» του ίδιου Κεφαλαίου 3 υποενότητα 5.3.1 αναφέρεται ότι «Οι δαπάνες για μισθούς εμφανίζονται μειωμένες, κατά 2.490 εκατ. ευρώ, το 2016, σε σύγκριση με την σχετική εκτίμηση για το 2012 προ της λήψεως των μέτρων. Συγκεκριμένα, εκτιμάται ότι θα ανέλθουν σε 13.112 εκατ. ευρώ ή 6,76% του ΑΕΠ το 2012, σε 11.811 εκατ. ευρώ ή 6,45% του ΑΕΠ το 2013, σε 11.248 εκατ. ευρώ ή 6,16% του ΑΕΠ το 2014, σε 10.942 εκατ. ευρώ ή 5,83% του ΑΕΠ το 2015 και σε 10.630 εκατ. ευρώ ή 5,41% του ΑΕΠ το 2016. Η διαμόρφωση των εξοικονομήσεων στο ύψος των ανωτέρω δαπανών, εκτιμάται ότι θα επιτευχθεί ως αποτέλεσμα των εξής σχεδιαζομένων παρεμβάσεων: εξορθολογισμός των ειδικών μισθολογίων ...».

VIII. Εξάλλου, με τις διατάξεις των περιπτώσεων 13-36 της υποπαραγράφου Γ.1 (με τίτλο «ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΤΟΜΕΑ»), της παραγράφου Γ (με τίτλο «ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΘΕΜΑΤΩΝ ΓΕΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ»), του άρθρου πρώτου του ανωτέρω νόμου επήλθαν μειώσεις σε όλα τα χαρακτηρισθέντα από τον νομοθέτη ως «ειδικά μισθολόγια», με βάση τα οποία αμείβονται διάφορες κατηγορίες λειτουργών και υπαλλήλων. Ειδικότερα, με την περίπτωση 1 της ανωτέρω υποπαραγράφου (Γ1) ορίστηκε ότι «Τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας, που προβλέπονται από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη, ... για λειτουργούς, ... καταργούνται από 1.1.2013», ενώ με την περίπτωση 21 τροποποιήθηκε το άρθρο 37 του ν. 3205/2003 και επήλθαν περαιτέρω μειώσεις στις αποδοχές των μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. με τη μείωση του βασικού μισθού του Καθηγητή Εφαρμογών, τη μείωση των συντελεστών, βάσει των οποίων καθορίζονται οι βασικοί μισθοί των λοιπών βαθμίδων, και με τη μείωση των προβλεπομένων στην παράγραφο 2 περ. β', γ', δ' και στ' του άρθρου 37 του ν. 3205/2003 επιδομάτων, αποζημίωσης και εξόδων παράστασης. Συγκεκριμένα, στην προαναφερθείσα περίπτωση 21 ορίζονται τα εξής: «1) Η παρ. 1 του άρθρου 37 του ν. 3205/2003, αντικαθίσταται από 1.8.2012 ως εξής: «1. Ο βασικός μηνιαίος μισθός των μελών Εκπαιδευτικού Προσωπικού των Ανώτατων Τεχνολογικών Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων (Ε.Π. Τ.Ε.Ι.) ... καθορίζεται με βάση το βασικό μηνιαίο μισθό του Καθηγητή Εφαρμογών, ο οποίος πολλαπλασιάζεται με τους παρακάτω συντελεστές και στρογγυλοποιείται στην πλησιέστερη μονάδα ευρώ: α. Καθηγητής 1,37 β. Αναπληρωτής Καθηγητής 1,25 γ. Επίκουρος Καθηγητής 1,13 δ. Καθηγητής

Εφαρμογών 1,00 ε. Μέλος Ε.ΔΙ.Π. 1,00 Ο βασικός μηνιαίος μισθός του Καθηγητή Εφαρμογών ορίζεται σε εννιακόσια εξήντα ευρώ (960 €).» II) Οι περιπτώσεις β', γ', δ' και στ' της παραγράφου 2 και η παράγραφος 3 του άρθρου 37 του ν. 3205/2003 αντικαθίστανται, από 1.8.2012, ως εξής: «2.β. Διδακτικής προετοιμασίας και εξωδιδακτικής απασχόλησης εντός των Τ.Ε.Ι., οριζόμενο, ως ακολούθως: i. Καθηγητής: 383 € ii. Αναπληρωτής Καθηγητής: 350 € iii. Επίκουρος Καθηγητής: 285 € iv. Καθηγητής Εφαρμογών: 200 € v. Μέλος Ε.ΔΙ.Π.: 86 € Το ανωτέρω επίδομα καταβάλλεται στους δικαιούχους και κατά τη διάρκεια της εκπαιδευτικής τους άδειας. γ. Πάγια αποζημίωση για δημιουργία και ενημέρωση βιβλιοθήκης και για συμμετοχή σε συνέδρια, οριζόμενη ως ακολούθως: i. Καθηγητής 218 € ii. Αναπληρωτής Καθηγητής 180 € iii. Επίκουρος Καθηγητής 125 € iv. Καθηγητής Εφαρμογών 110 € v. Μέλος Ε.ΔΙ.Π. 66 € δ. Ερευνητικό επίδομα τεχνολογικής έρευνας, οριζόμενο, ως ακολούθως: αα. Για τους κατέχοντες μεταπτυχιακούς τίτλους σπουδών: i. Καθηγητής: 205 € ii. Αναπληρωτής Καθηγητής: 185 € iii. Επίκουρος Καθηγητής: 165 € iv. Καθηγητής Εφαρμογών: 115 € ββ. Για τους μη κατέχοντες μεταπτυχιακούς τίτλους σπουδών: i. Καθηγητής: 135 € ii. Αναπληρωτής Καθηγητής: 120 € iii. Επίκουρος Καθηγητής: 105 € iv. Καθηγητής Εφαρμογών: 70 € στ. Έξοδα παράστασης στους Προέδρους, Αντιπροέδρους, Διευθυντές Σχολών και Προϊσταμένους Τμήματος οριζόμενα, κατά μήνα, ως ακολούθως: i. Πρόεδρος 250 € ii. Αντιπρόεδρος 210 € iii. Διευθυντής Σχολής 210 € iv. Προϊστάμενος Τμήματος και Διευθυντής Κέντρου Ξένων Γλωσσών και Φυσικής Αγωγής 100 € 3. Τα ποσά των περιπτώσεων i των στοιχείων β', γ' και δ' της παραγράφου αυτής προσαυξάνονται κατά πενήντα ευρώ (50 €) με τη

συμπλήρωση είκοσι πέντε ετών υπηρεσίας. Τα ποσά των περιπτώσεων ii των στοιχείων β', γ' και δ' ββ. της παραγράφου 2 του άρθρου αυτού προσαυξάνονται κατά τριάντα πέντε ευρώ (35 €) με τη συμπλήρωση 25 ετών υπηρεσίας, για όσους κατέχουν προσωποπαγή θέση Αναπληρωτή Καθηγητή. Την ανωτέρω προσαύξηση δικαιούνται, μετά τη συμπλήρωση 25 ετών υπηρεσίας, και όσοι κατέχουν προσωποπαγή θέση Αναπληρωτή Καθηγητή και δεν διαθέτουν διδακτορικό δίπλωμα σπουδών, αλλά μόνο μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών.» Στην περίπτωση 37 της ανωτέρω υποπαραγράφου Γ.1 ορίστηκε ότι «Ο χρόνος και ο τρόπος επιστροφής των αχρεωστήτως καταβληθεισών αποδοχών ή συντάξεων, που προκύπτουν από την εφαρμογή των διατάξεων της παρούσας υποπαραγράφου, καθορίζεται με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών». Κατ' εξουσιοδότηση δε της τελευταίας αυτής διάταξης εκδόθηκε η υπ' αριθ. οικ.2/83408/022/14-11-2012 απόφαση του Αναπληρωτή Υπουργού Οικονομικών, με τίτλο «Επιστροφή των αχρεωστήτως καταβληθεισών αποδοχών και συντάξεων που προκύπτουν από την εφαρμογή των διατάξεων της υποπαραγράφου Γ1 του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012 (ΦΕΚ 222 Α'/12-11-2012)» (Β' 3017), στην οποία ορίζονται τα εξής: «1. Τα ποσά που προκύπτουν από τη μείωση των αποδοχών και συντάξεων κατ' εφαρμογή των διατάξεων των περιπτώσεων 13 έως 36 της υποπαραγράφου Γ1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012 (ΦΕΚ 222/Α/12-11-2012) και αντιστοιχούν στο χρονικό διάστημα από 1.8.2012 μέχρι την εφαρμογή του νόμου αυτού, η οποία δεν μπορεί να υπερβαίνει τη μισθοδοσία ή σύνταξη του μηνός Ιανουαρίου 2013, παρακρατούνται από τη μισθοδοσία ή σύνταξη των μηνών Ιανουαρίου έως Δεκεμβρίου 2013, ως εξής: (α) για ποσά μέχρι εκατό ευρώ (€100) εφάπαξ,

(β) για ποσά μέχρι διακόσια πενήντα ευρώ (€250) σε δύο ισόποσες μηνιαίες δόσεις, (γ) για ποσά μέχρι πεντακόσια ευρώ (€500) σε τρεις ισόποσες μηνιαίες δόσεις, (δ) για ποσά μέχρι επτακόσια πενήντα ευρώ (€750) σε τέσσερις ισόποσες μηνιαίες δόσεις, (ε) για ποσά μέχρι χίλια ευρώ (€1.000) σε πέντε ισόποσες μηνιαίες δόσεις, (στ) για ποσά μέχρι χίλια πεντακόσια ευρώ (€1.500) σε έξι ισόποσες μηνιαίες δόσεις, (ζ) για ποσά μέχρι δύο χιλιάδες ευρώ (€2.000) σε επτά ισόποσες μηνιαίες δόσεις, (η) για ποσά μέχρι δύο χιλιάδες πεντακόσια ευρώ (€2.500) σε οκτώ ισόποσες μηνιαίες δόσεις, (θ) για ποσά μέχρι τρεις χιλιάδες ευρώ (€3.000) σε εννιά ισόποσες μηνιαίες δόσεις, (ι) για ποσά μέχρι τέσσερις χιλιάδες ευρώ (€4.000) σε δέκα ισόποσες μηνιαίες δόσεις, (ια) για ποσά μέχρι πέντε χιλιάδες ευρώ (€5.000) σε έντεκα ισόποσες μηνιαίες δόσεις, (ιβ) για ποσά άνω των πέντε χιλιάδων ευρώ (€5.000) σε δώδεκα ισόποσες μηνιαίες δόσεις. Σε όλες τις ανωτέρω περιπτώσεις καταληκτική ημερομηνία για την παρακράτηση των οφειλόμενων ποσών είναι η 31-12-2013. 2. Επισημαίνεται ότι τα ανωτέρω ποσά αναφέρονται σε αυτά που προκύπτουν από τις μεικτές αποδοχές ή τη μεικτή σύνταξη του υπαλλήλου, λειτουργού, στρατιωτικού ή συνταξιούχου, αφαιρουμένων των προβλεπόμενων κρατήσεων. Τα οφειλόμενα ποσά που προκύπτουν από την ανωτέρω μείωση θα παρακρατούνται αναλογικά από τους οικείους κωδικούς που εκταμιεύθηκαν. 3. Στην περίπτωση που λειτουργός, υπάλληλος ή στρατιωτικός αποχώρησε από την υπηρεσία λόγω συνταξιοδότησης και έχει εισπράξει αποδοχές, στις οποίες δεν έχει εφαρμοσθεί η προβλεπόμενη από τις διατάξεις του κοινοποιούμενου νόμου μείωση, τα σχετικά αχρεωστήτως καταβληθέντα ποσά θα παρακρατηθούν συμψηφιστικά από τη σύνταξή του ή σε περίπτωση μεταβίβασης αυτής, από τη σύνταξη των μελών της οικογένειάς του.

Η παρακράτηση γίνεται με πράξη του αρμόδιου Διευθυντή Συντάξεων, ύστερα από σχετική βεβαίωση του εκκαθαριστή αποδοχών, για το ποσό που καταβλήθηκε. 4. Στην περίπτωση που λειτουργός, υπάλληλος ή στρατιωτικός αποχώρησε από την υπηρεσία για οποιοδήποτε λόγο, πλην της περίπτωσης της συνταξιοδότησης, και έχει εισπράξει αποδοχές, στις οποίες δεν έχει εφαρμοσθεί η προβλεπόμενη από τις διατάξεις του κοινοποιούμενου νόμου μείωση, τα σχετικά αχρεωστήτως καταβληθέντα ποσά θα πρέπει να επιστραφούν εφάπαξ. Σε περίπτωση που οι ανωτέρω αρνηθούν την επιστροφή των αχρεωστήτως καταβληθέντων, γίνεται σε αυτούς καταλογισμός σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 33 του Ν. 2362/1995 (ΦΕΚ 247 Α)».

IX. Στην αιτιολογική έκθεση του ως άνω ν. 4093/2012 αναφέρονται, ως προς την υποπαράγραφο Γ.1, τα εξής: «Γ. Ρυθμίσεις θεμάτων Γενικής Γραμματείας Δημοσιονομικής Πολιτικής. Υποπαράγραφος Γ1. Μισθολογικές διατάξεις του Δημοσίου Τομέα. Με τις παρούσες διατάξεις ρυθμίζονται θέματα μισθολογικού περιεχομένου, τα οποία προβλέπονται στο πλαίσιο εφαρμογής του Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος Δημοσιονομικής Προσαρμογής. Ειδικότερα: ... Με τις διατάξεις των περιπτώσεων 13 έως 36 προβλέπονται, από 1-8-2012 οι μειώσεις επί των αποδοχών όλων των αμειβομένων με ειδικά μισθολόγια. Με τις διατάξεις της περίπτωσης 37 προβλέπεται ότι με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών θα καθορισθεί ο χρόνος και ο τρόπος επιστροφής των αχρεωστήτως καταβληθεισών αποδοχών λόγω της εφαρμογής των διατάξεων που προβλέπουν την περικοπή των αποδοχών των αμειβομένων με ειδικά μισθολόγια. Με τις διατάξεις της περίπτωσης 38 καθορίζονται θέματα που αναφέρονται στη χορήγηση χρονοεπιδόματος σε όλους τους λειτουργούς και

υπαλλήλους του Δημοσίου που αμείβονται με ειδικά μισθολόγια». Επ' ευκαιρία δε της διάταξης της υποπερίπτωσης β', της περίπτωσης 38, της υποπαραγράφου Γ.1, της παραγράφου Γ, του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 ορίσθηκε, με την υπ' αριθ. 2/85127/0022/22-11-2012 πράξη του Αναπληρωτή Υπουργού Οικονομικών, με την οποία κοινοποιήθηκαν οι διατάξεις της ανωτέρω υποπαραγράφου Γ.1 στα αρμόδια για την εφαρμογή τους όργανα, ότι επαναφέρονται μεν σε ισχύ, από 1.8.2012, οι ανασταλείσες με την παρ. 5 του άρθρου 38 του ν. 3986/2011 διατάξεις για τη χορήγηση επί πλέον ποσοστού στο επίδομα χρόνου υπηρεσίας και για τη χορήγηση ή αύξηση του επιδόματος αυτού στους αμειβομένους με βάση ειδικά μισθολόγια, και ότι, κατόπιν τούτου, είναι δυνατή πλέον η αναδρομική χορήγηση επιπλέον ποσοστού στο επίδομα χρόνου υπηρεσίας με τη συμπλήρωση του απαιτούμενου χρόνου υπηρεσίας από 1-7-2011 και εντεύθεν, αλλά ότι τα οικονομικά αποτελέσματα από την κατά τα ανωτέρω χορήγηση επιδόματος χρόνου υπηρεσίας θα γίνει επί των νέων (μειωμένων) αποδοχών που ισχύουν από 1-8-2012 και εντεύθεν και δεν δύνανται να ανατρέχουν σε ημερομηνία προγενέστερη αυτής. Εξάλλου, στην οικεία έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, αναφέρονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: «Παράγραφος Γ. Τροποποιούνται οι μισθολογικές διατάξεις που διέπουν τους φορείς του δημόσιου τομέα ως ακολούθως: - Καταργούνται, από 1-1-2013, τα επιδόματα εορτών και άδειας υπέρ των υπαλλήλων και λειτουργών του Δημοσίου, των ο.τ.α. και των άλλων ν.π.δ.δ., καθώς και υπέρ των μισθωτών των ν.π.ι.δ. ... - Επανακαθορίζονται, αναδρομικά από 1-8-2012, οι μηνιαίες αποδοχές των υπαλλήλων και λειτουργών, που αμείβονται με ειδικά μισθολόγια. Στις κυριότερες από τις κατηγορίες αυτές, οι οποίες καλύπτουν σχεδόν το 99% του

συνόλου των μισθοδοτούμενων, επέρχονται μεταβολές: α) στο βασικό μισθό του βαθμού βάσης, β) στους συντελεστές που προσδιορίζουν το ύψος του βασικού μισθού των λοιπών βαθμών της κατηγορίας και γ) στο ύψος επιμέρους επιδομάτων και παροχών. Έτσι, ανά κατηγορία, οι μεταβολές συνοψίζονται ως ακολούθως: I. Μισθολόγιο μελών ΔΕΠ των Πανεπιστημίων ... α) Βασικός μισθός ... β) Επίδομα διδακτικής προετοιμασίας ... γ) Αποζημίωση για δημιουργία βιβλιοθήκης ... δ) Ειδικό Ερευνητικό Επίδομα ... ε) Προσαύξηση επιδομάτων ... στ) Έξοδα παράστασης ... III. Μισθολόγιο γιατρών Ε.Σ.Υ. ... VI. Λοιπά ειδικά μισθολόγια. Αντίστοιχες μεταβολές θεσπίζονται και στα μισθολόγια των παρακάτω κατηγοριών υπαλλήλων και λειτουργών: Ιατροδικαστών - Ειδικού και Εργαστηριακού Διδακτικού Προσωπικού (Ε.Ε.ΔΙ.Π.) των Α.Ε.Ι. - Μελών Δ.Ε.Π. των Ανωτάτων Στρατιωτικών Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων (Α.Σ.Ε.Ι.) - Εκπαιδευτικού Προσωπικού Τ.Ε.Ι. και Ειδικού Διδακτικού Προσωπικού (Ε.ΔΙ.Π.) (...). Τέλος, στο επικαιροποιημένο Μνημόνιο Συνεννόησης στις Συγκεκριμένες Προϋποθέσεις Οικονομικής Πολιτικής του Δεκεμβρίου 2012 αναφέρονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: «10.6 Πρόσθετα δημοσιονομικά μέτρα για το 2012 και Μεσοπρόθεσμη Δημοσιονομική Στρατηγική για 2013-2016. Τα δημοσιονομικά μέτρα στη Μεσοπρόθεσμη Δημοσιονομική Στρατηγική (ΜΔΣ) ως το 2016 περιλαμβάνουν τα ακόλουθα:

1. Εξορθολογισμός του μισθολογικού κόστους κατά 1.110 εκατομμύρια Ευρώ το 2013 και επιπρόσθετα 259 εκατομμύρια Ευρώ το 2014, μέσω: ... εξορθολογισμού της μισθολογικής δαπάνης της κεντρικής κυβέρνησης ... προοδευτικές μειώσεις στις μηνιαίες αμοιβές των υπαλλήλων των ειδικών μισθολογίων (δικαστές, διπλωμάτες, γιατροί, διδακτικό προσωπικό ΑΕΙ και ΤΕΙ,

ένοπλες δυνάμεις και αστυνομία, υπάλληλοι αεροδρομίων και γενικοί γραμματείς) με εφαρμογή από 1η Αυγούστου 2012, ως ακολούθως: 2 τοις εκατό κάτω από 1000 Ευρώ, 10 τοις εκατό για 1000-1500 Ευρώ, 30 τοις εκατό για 2500-4000 Ευρώ και 35 τοις εκατό από 4000 Ευρώ».

Χ. Από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι με τις διατάξεις των περιπτώσεων 13-37 της υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, οι οποίες θεσπίστηκαν από τη Βουλή των Ελλήνων κυριαρχικώς (ΟλΣτε 2192/2014, 4741/2014 ΟΛΕΛΣυν 4327/2014, πρβλ. ΟλΣτε 668/2012, 1116/2014), ο νομοθέτης, αφού διαπίστωσε ότι η οικονομική ύφεση συνεχίζεται και ότι η χώρα εξακολουθεί να έχει «συνεχή προβλήματα με τη φορολογική συμμόρφωση», την είσπραξη ληξιπρόθεσμων οφειλών και την προώθηση των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων, αποφάσισε να εφαρμόσει και πάλι, μεταξύ άλλων, ως μέτρο, για την αντιμετώπιση της συνεχιζόμενης οικονομικής και δημοσιονομικής κρίσης, την περαιτέρω μείωση των αποδοχών μισθοδοτούμενων από το Δημόσιο με βάση «ειδικά μισθολόγια» - οι πρώτες περικοπές των οποίων είχαν επιβληθεί με τους νόμους 3833/2010 και 3845/2010, κατ' επίκληση, τότε, του κίνδυνου χρεωκοπίας της χώρας - ενόψει, προφανώς, του ότι το μέτρο αυτό, εν αντιθέσει με την είσπραξη των φορολογικών εσόδων, μπορεί να εφαρμοστεί αμέσως και έχει άμεσα αποτελέσματα, αφού με την ψήφιση του προβλεπόμενου τη μείωση νόμου καταβάλλονται αμέσως μειωμένες οι αποδοχές. Αν και καθένα από τα μισθολόγια αυτά αφορούσε διαφορετική κατηγορία λειτουργών ή υπαλλήλων, με απολύτως διακεκριμένα καθήκοντα και αποστολή καθώς και με διαφορετικά τυπικά και ουσιαστικά προσόντα, ο νομοθέτης αντιμετώπισε όλα αυτά τα μισθολόγια συλλήβδην ως ένα ενιαίο οικονομικό μέγεθος, το οποίο

έπρεπε, ως σύνολο λαμβανόμενο, να μειωθεί κατά ποσοστό 10% στο πλαίσιο της προσπάθειας μείωσης του δημοσιονομικού ελλείμματος και του δημοσίου χρέους. Από τα δεδομένα αυτά, τα οποία επιβεβαιώνονται, άλλωστε, και από τις προπαρασκευαστικές εργασίες ψήφισης του ν. 4093/2012 συνάγεται, περαιτέρω, ότι ο νομοθέτης, χωρίς να λάβει υπόψη του τους λόγους, για τους οποίους είχε θεσπισθεί ιδιαίτερο μισθολόγιο για καθεμία από τις κατηγορίες λειτουργών ή υπαλλήλων στους οποίους αφορούσαν τα ανωτέρω «ειδικά μισθολόγια», προέβη σε μείωση αυτών, αποδίδοντας σημασία, για τον καθορισμό του ύψους της μείωσης σε κάθε μισθολόγιο και σε κάθε βαθμό εντός του αυτού μισθολογίου, μόνο στο μαθηματικό ύψος των έως τότε χορηγούμενων αποδοχών. Με βάση το εξισωτικό αυτό κριτήριο θεσπίστηκαν μεγαλύτερα ποσοστά μείωσης (άνω δηλαδή του 10%, το οποίο εξελήφθη ως μέσος όρος για τις μειώσεις σε όλα τα μισθολόγια) στα μισθολόγια, στα οποία το ύψος των αποδοχών ήταν κατ' απόλυτο αριθμό υψηλότερο και μικρότερα ποσοστά σε εκείνα, στα οποία το ύψος των αποδοχών ήταν κατ' απόλυτο αριθμό μικρότερο, εντός δε του ίδιου μισθολογίου μείωσε κατά μεγαλύτερο ποσοστό τις αποδοχές των κατεχόντων τους ανώτερους και ανώτατους βαθμούς λειτουργούς και υπαλλήλους (πρβλ. και την αναφορά, στο προσαρτώμενο ως Παράρτημα V1 στο ν. 4046/12 Μνημόνιο Οικονομικής και Χρηματοπιστωτικής Πολιτικής, ότι θα προστατευθούν όσοι «είναι στις χαμηλότερες μισθολογικές κλίμακες», βλ. σχετ. και τις αποφάσεις ΟΛΕΛΣυν 1506/2016, 4327/2014 και ΟΛΣτΕ 2192 – 2196/2014). Έτσι, κατ' εφαρμογήν του αμιγώς αριθμητικού αυτού κριτηρίου, με τις διατάξεις της περίπτωσης 21 της υποπαραγράφου Γ1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, επιβλήθηκαν νέες μειώσεις στους βασικούς μισθούς του

Εκπαιδευτικού Προσωπικού (Ε.Π.) των Τ.Ε.Ι., επί τη βάση του μισθού του Καθηγητή Εφαρμογών και των συντελεστών που εφαρμόζονται επ' αυτού για τον υπολογισμό των βασικών μισθών των λοιπών βαθμών (Επίκουρου Καθηγητή, Αναπληρωτή Καθηγητή και Καθηγητή), καθώς και στα χορηγούμενα σε αυτούς επιδόματα και αποζημιώσεις (επιδόματα διδακτικής προετοιμασίας και εξωδιδακτικής απασχόλησης εντός των Τ.Ε.Ι., πάγια αποζημίωση για δημιουργία και ενημέρωση βιβλιοθήκης και για συμμετοχή σε συνέδρια, ειδικό ερευνητικό επίδομα τεχνολογικής έρευνας, έξοδα παράστασης, επιδόματα συμπλήρωσης 25ετίας). Ειδικότερα δε, στις αποδοχές των Καθηγητών επιβλήθηκαν μειώσεις μεγαλύτερες (άνω του 10%) έναντι των υπολοίπων μελών του Εκπαιδευτικού Προσωπικού. Οι επελθούσες ως άνω μειώσεις των αποδοχών οδήγησαν και σε αντίστοιχες μειώσεις των συντάξιμων αποδοχών των συνταξιούχων πρώην μελών του Εκπαιδευτικού Προσωπικού των Τ.Ε.Ι. (μείωση του βασικού μισθού όλων των βαθμών, μείωση κατά 12% των επιδομάτων, αποζημιώσεων και αμοιβών γενικά, κατ' εφαρμογή της παρ. 2 του άρθρου 1 του ν. 3833/2010, πρόσθετη μείωση κατά 8% των πάσης φύσεως επιδομάτων, αποζημιώσεων και αμοιβών γενικά, κατ' εφαρμογή της παρ. 1 του τρίτου άρθρου του ν. 3845/2010, μείωση κατά 20% του ειδικού ερευνητικού επιδόματος – αν και το επίδομα αυτό δεν περιλαμβάνεται στις συντάξιμες αποδοχές – κατ' εφαρμογή της παρ. 23 του άρθρου 55 του ν. 4002/2011, μείωση των επιδομάτων εορτών και αδείας, με τον καθορισμό τους στο ενιαίο ποσό των 1.000 ευρώ κατ' έτος και, για όσους ελάμβαναν μηνιαίες μεικτές αποδοχές ανώτερες των 3.000 ευρώ πλήρη κατάργησή τους, κ.λπ.). Στις μειώσεις αυτές πρέπει να συνυπολογιστεί η αναστολή, κατά το χρονικό διάστημα από 1-7-2011 έως 1-8-

2012, της χορήγησης των αυξήσεων του επιδόματος χρόνου υπηρεσίας, καθώς και η επιβολή ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης για την καταπολέμηση της ανεργίας, η οποία υπολογίζεται σε ποσοστό δύο τοις εκατό (2%) επί των τακτικών αποδοχών και πρόσθετων αμοιβών και αποζημιώσεων (άρθρο 38 παρ. 2 και 5 του ν. 3986/2011) και, τέλος, η κατάργηση, με την περίπτωση 1 της υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, των επιδομάτων εορτών και αδείας για όσους εξακολουθούσαν να τα λαμβάνουν. Παράλληλα, τόσο τα εν ενεργεία μέλη του Ε.Π. των Τ.Ε.Ι., όσο και οι αντίστοιχοι συνταξιούχοι της κατηγορίας αυτής δημοσίων λειτουργών υπεβλήθησαν και στο σύνολο των γενικής φύσης οικονομικών και φορολογικών μέτρων που ελήφθησαν για την αντιμετώπιση του δημοσιονομικού προβλήματος της χώρας, τέτοια δε μέτρα ήταν, μεταξύ άλλων, η σταδιακή μείωση του αφορολογήτου ορίου, ο περιορισμός των κλιμακίων και η αύξηση των συντελεστών φορολογίας εισοδήματος (άρθρα 27 του ν. 3986/2011, 1 επ. του ν. 3842/2010, 38 του ν. 4024/2011 κ.ά.), η επιβολή ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης (άρθρο 29 του ν. 3986/2011), η διαδοχική αύξηση των συντελεστών του φόρου προστιθέμενης αξίας, η υπαγωγή στους αυξημένους συντελεστές αγαθών και υπηρεσιών που υπάγονταν σε κατώτερη κλίμακα και η αύξηση των ειδικών φόρων κατανάλωσης (άρθρα 12 επ. του ν. 3833/2010, 34 του ν. 3986/2011 κ.ά.), η εξίσωση του φόρου πετρελαίου θέρμανσης και κίνησης (άρθρο 36 του ν. 3986/2011), καθώς και η σταδιακή αύξηση των αντικειμενικών αξιών των ακινήτων και η επιβολή του ειδικού φόρου ηλεκτροδοτούμενων δομημένων επιφανειών (άρθρα 33 του ν. 3986/2011, 53 του ν. 4021/2011), κ.ά.. Όσον αφορά δε ειδικά στους συνταξιούχους, αυτοί υπεβλήθησαν και σε άλλα,

πέραν των ανωτέρω, μέτρα (άρθρο 11 του ν. 3865/2010 που θέσπισε την εισφορά αλληλεγγύης συνταξιούχων, άρθρο 2 παρ. 13 και 14 του ν. 4002/2011 που αύξησε την εισφορά αλληλεγγύης συνταξιούχων και προέβη σε παρακράτηση μηνιαίας εισφοράς σε συνταξιούχους ηλικίας κάτω των 60 ετών, άρθρο 1 του ν. 4051/2012 που θέσπισε μειώσεις στις συντάξεις που υπερέβαιναν το ποσό των 1.300 ευρώ και τέλος ο ίδιος ν. 4093/2012, ο οποίος στην παράγραφο Β υποπαράγραφο Β.3. προέβλεψε περαιτέρω μειώσεις για τις άνω των 1.000 ευρώ συντάξεις σε ποσοστά 5, 10, 15 και 20%, ανάλογα με το ύψος αυτών).

XI. Από τις προπαρασκευαστικές, εξάλλου, εργασίες ψήφισης του ν. 4093/2012, από το κείμενο του εγκριθέντος με το νόμο αυτό Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016, καθώς και από το κείμενο του εγκριθέντος με το ν. 4046/2012 Μνημονίου Συνεννόησης προκύπτει ότι κατά τον προσδιορισμό του ύψους των περικοπών στα «ειδικά μισθολόγια» μεταξύ των οποίων το μισθολόγιο των μελών του Εκπαιδευτικού Προσωπικού των Τ.Ε.Ι., πέραν του αμιγώς αριθμητικού και, ως εκ τούτου, πρόδηλα απρόσφορου κριτηρίου, της επίτευξης δηλαδή συγκεκριμένης μεσοσταθμικής μείωσης του μισθολογικού κόστους του Δημοσίου, δεν ελήφθησαν υπόψη κριτήρια συναφή με την ιδιαιτερότητα κάθε ειδικού μισθολογίου και τον ειδικότερο σκοπό θέσπισής του. Περαιτέρω, δεν προέκυψε ότι έγιναν ειδικές εκτιμήσεις για τις επιπτώσεις από τις εν λόγω μειώσεις στους αμειβόμενους με τα μισθολόγια αυτά, ώστε να διακριβωθεί αν οι εκ των μειώσεων προερχόμενες επιπτώσεις είναι μικρότερες ή μεγαλύτερες από το προσδοκώμενο οικονομικό όφελος, ή αν θα μπορούσαν να ληφθούν άλλα μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος, με μικρότερο

κόστος για αυτούς και ειδικότερα για τα μέλη Ε.Π. των Τ.Ε.Ι.. Δεν εξετάστηκε, επίσης, αν το ύψος των αποδοχών των μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. μετά τις νέες μειώσεις αντιστοιχεί στην ιδιαιτερότητα της υπηρεσιακής τους κατάστασης και παράλληλα διασφαλίζει ένα επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσής τους ανάλογο του λειτουργήματος, των καθηκόντων και της αποστολής τους (πρβλ. ΟΛΕΛΣυν 1506/2016, 7412/2015, 4327/2014, ΟλΣτΕ 479/2018, 4741/2014). Αντιθέτως, όπως συνάγεται από τα αναφερόμενα στο προσαρτημένο στο ν. 4046/2012 Μνημόνιο Οικονομικής και Χρηματοπιστωτικής Πολιτικής, ένας εκ των λόγων για τους οποίους είναι αναγκαία η λήψη νέων μέτρων, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι νέες μειώσεις στις αποδοχές των μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι., είναι πρωτίστως το γεγονός ότι δεν έχει επιτευχθεί η είσπραξη των φορολογικών εσόδων («συνεχή προβλήματα της Ελλάδας με τη φορολογική συμμόρφωση», «χαμηλή είσπραξη φόρων σε σύγκριση με άλλες ευρωπαϊκές χώρες»).

XII. Κατόπιν των ανωτέρω, οι λόγοι δημοσίου συμφέροντος που επικαλείται η Διοίκηση προς δικαιολόγηση των επίμαχων περικοπών του ν. 4093/2012 (βλ. το από 9-10-2017 υπόμνημα του Ελληνικού Δημοσίου), συνιστάμενοι στην επίτευξη των στόχων του μεσοπρόθεσμου προγράμματος, στην εκτέλεση, δηλαδή, του προγράμματος δημοσιονομικής προσαρμογής της χώρας, αν και δικαιολογούν καταρχήν τη λήψη μέτρων περιστολής των δημοσίων δαπανών, με το να περιορίζονται στην ανάγκη μείωσης του μισθολογικού κόστους του προσωπικού του Δημοσίου για την κάλυψη τμήματος του δημοσιονομικού κενού του προγράμματος προσαρμογής, το οποίο προέκυψε, κυρίως, λόγω της αποτυχίας είσπραξης των προβλεπόμενων φορολογικών εσόδων και των ανείσπρακτων οφειλών παρελθόντων ετών και της

αδυναμίας προώθησης των διαρθρωτικού χαρακτήρα μεταρρυθμίσεων του προγράμματος προσαρμογής, δεν αρκούν για να καταστήσουν συνταγματικά ανεκτές τις συγκεκριμένες περικοπές. Τούτο δε, καθόσον, ανεξαρτήτως του ότι το δημόσιο συμφέρον, για την εξυπηρέτηση του οποίου επεβλήθησαν οι νέες μειώσεις, δεν ήταν τόσο έντονο, όσο εκείνο που δικαιολογούσε την υιοθέτηση των αρχικών μέτρων των νόμων 3833/2010 και 3845/2012 που ελήφθησαν, κατά τις διαπιστώσεις του νομοθέτη, προ του κινδύνου άμεσης χρεωκοπίας και εξόδου της χώρας από την ευρωζώνη, οι επίμαχες περικοπές συνιστούν μέτρα που λαμβάνονται μεν για την αντιμετώπιση της παρατεταμένης οικονομικής κρίσης, επιβαρύνουν όμως και πάλι, κατά παράβαση των, κατ' άρθρο 4 παρ. 5 και 25 παρ. 4 του Συντάγματος, υποχρεώσεων όλων των πολιτών για συμμετοχή στα δημόσια βάρη και εκπλήρωση του χρέους της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης, την ίδια κατηγορία πολιτών. Περαιτέρω, οι περικοπές αυτές δεν μπορούν να δικαιολογηθούν ούτε εκ του λόγου ότι αποτελούν τμήμα ενός ευρύτερου προγράμματος δημοσιονομικής προσαρμογής που περιέχει δέσμη μέτρων για την ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας και την εξυγίανση των δημοσίων οικονομικών, προϋπόθεση, η οποία αποτελεί αναγκαίο, όχι όμως και επαρκή όρο, για τη συνταγματικότητα των εν λόγω περικοπών. Η συνταγματικότητα των μέτρων αυτών δεν μπορεί να στηριχθεί ούτε στη μεγαλύτερη της αναμενόμενης ύφεση της ελληνικής οικονομίας, η οποία κατέστησε μεν επιβεβλημένη τη λήψη νέων μέτρων, όχι όμως και αναγκαίως την εκ νέου περιστολή του μισθολογικού κόστους του Δημοσίου, ούτε στην αυξημένη αποτελεσματικότητα των εν λόγω μέτρων, η οποία, ωστόσο, δεν μπορεί να δικαιολογήσει την κατ' επανάληψη επιβάρυνση των ίδιων προσώπων.

Επιπλέον, ναι μεν με την 2012/211/ΕΕ απόφαση του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 13-3-2012 προβλέφθηκε «μείωση κατά 12% κατά μέσο όρο των ειδικών μισθών του δημόσιου τομέα για τους οποίους δεν ισχύει το νέο μισθολόγιο», πλην όμως ο εθνικός νομοθέτης, κατά την άσκηση της εθνικής δημοσιονομικής πολιτικής στο πλαίσιο εκπλήρωσης των διεθνών υποχρεώσεων της Χώρας, δεν απαλλάσσεται από την τήρηση των προαναφερομένων συνταγματικών διατάξεων και αρχών (βλ. σχετ. ΟΛΕΛΣυν 1506/2016, 7412/2015, 4327/2014).

XIII. Με τα δεδομένα, επομένως, που ίσχυαν κατά το χρόνο δημοσίευσης του ν. 4093/2012, οι συγκεκριμένες μειώσεις των αποδοχών των μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι., που επήλθαν με το νόμο αυτό αποκλειστικά με βάση το αμιγώς αριθμητικό κριτήριο, συνυπολογιζόμενες με την πλήρη κατάργηση των επιδομάτων εορτών και αδείας, τις υπόλοιπες μειώσεις που, κατά τα ανωτέρω, επεβλήθησαν διαδοχικά στις αποδοχές αυτών και τις αλληπάλληλες φορολογικές επιβαρύνσεις, υπερβαίνουν, λόγω του σωρευτικού τους αποτελέσματος και της έκτασής τους, το όριο που θέτουν οι συνταγματικές αρχές της αναλογικότητας και της ισότητας στα δημόσια βάρη, δεδομένης, εξάλλου, και της αδυναμίας προώθησης των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων και είσπραξης των ληξιπροθέσμων φορολογικών οφειλών που απετέλεσαν, κατά τα προεκτεθέντα, έναν από τους λόγους για τους οποίους κρίθηκαν και πάλι αναγκαίες, μεταξύ άλλων, οι προεκτεθείσες νέες μειώσεις στα «ειδικά μισθολόγια», μεταξύ των οποίων και αυτό των μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. (πρβλ. ΟλΣτΕ 479/2018, ΣτΕ 1198/2017). Κατά συνέπεια, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στις προηγούμενες σκέψεις, οι διατάξεις της περίπτωσης 17 της υποπαραγράφου Γ.1 της

παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, με τις οποίες μειώθηκαν οι αποδοχές των εν ενεργεία μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι., κατ' επέκταση δε και οι συντάξιμες αποδοχές των πρώην μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι., αντίκεινται προς τις συνταγματικές διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 5 και 25 παρ. 4 και καθίστανται ως εκ τούτου ανίσχυρες.

XIV. Οι Σύμβουλοι Κωνσταντίνος Παραθύρας και Αργυρώ Μαυρομμάτη διατύπωσαν την εξής ειδικότερη γνώμη, στην οποία προσχώρησε και ο Αντιπρόεδρος Ιωάννης Σαρμάς: Με τις διατάξεις του άρθρου 16 του Συντάγματος κατοχυρώνεται η ελευθερία ανάπτυξης της επιστήμης, ως θεμελιώδης σκοπός του Κράτους και καθορίζονται οι βασικές προϋποθέσεις και οι αρχές που πρέπει να διέπουν την παροχή της ανώτατης εκπαίδευσης, σκοπός της οποίας είναι η παραγωγή και μετάδοση της επιστημονικής γνώσης μέσω της έρευνας και της διδασκαλίας, ενώ θεσπίζονται συγκεκριμένα οργανωτικά και λειτουργικά πλαίσια που οριοθετούν τη δράση τόσο της Διοίκησης όσο και του κοινού νομοθέτη, κατά τη ρύθμιση από αυτόν των σχετικών θεμάτων. Για την πραγματοποίηση της επιστημονικής έρευνας και διδασκαλίας στο πλαίσιο των αρχών της ακαδημαϊκής ελευθερίας και της αυτοδιοίκησης των ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, εντός των οποίων παρέχεται η ανώτατη εκπαίδευση (άρθρο 16 παρ. 5 του Συντάγματος), ο συνταγματικός νομοθέτης προέβλεψε την ύπαρξη διδακτικού και ερευνητικού προσωπικού, τα μέλη του οποίου αναγνωρίζονται ως δημόσιοι λειτουργοί, με αποτέλεσμα να τελούν υπό ιδιαίτερο προστατευτικό καθεστώς, εγγυώμενο την προσωπική και λειτουργική τους ανεξαρτησία. Μεταξύ δε των εγγυήσεων αυτών περιλαμβάνεται και η απορρέουσα εμμέσως από το άρθρο 16 του Συντάγματος υποχρέωση

εξασφάλισης των απαραίτητων προϋποθέσεων για την άσκηση του λειτουργήματός τους, προεχόντως δε ο καθορισμός αποδοχών αναλόγου ύψους, ειδικά προβλεπομένων για αυτούς, που αφ' ενός να τους επιτρέπει να ανταποκρίνονται στις ειδικές συνθήκες άσκησης του λειτουργήματός τους και να το ασκούν αποτελεσματικά και αφ' ετέρου να καθιστά τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα ικανά να αντεπεξέρχονται στην αποστολή τους, προσελκύοντας υψηλής στάθμης επιστημονικό προσωπικό. Περαιτέρω, μετά τη μείζονος σημασίας θεσμική μεταρρύθμιση της ανώτατης εκπαίδευσης που εισήχθη με τις διατάξεις του άρθρου 6 του ν. 2916/2001, η τελευταία αναδιοργανώθηκε πλήρως και περιλαμβάνει πλέον δύο τομείς, τον πανεπιστημιακό τομέα, στον οποίο υπήχθη το σύνολο των λειτουργούντων, κατά το χρόνο έναρξης ισχύος του νόμου αυτού, ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων και τον τεχνολογικό τομέα, στον οποίο υπήχθησαν, μεταξύ άλλων, τα Τ.Ε.Ι. (βλ. σχετ. ΣτΕ 1290-1291/2003, 1198/2017, ΟλΣτΕ 479/2018), θεσμική μεταρρύθμιση που επικυρώθηκε εν συνεχεία με τους νόμους 3549/2007, 4009/2011 και 4485/2017, οι οποίοι διατήρησαν την ίδια δομή, εισάγοντας μάλιστα ενιαίες ρυθμίσεις, που ισχύουν ανεξαιρέτως και για τους δύο τομείς της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Επομένως, η ιδιαίτερη μισθολογική μεταχείριση των μελών του Εκπαιδευτικού Προσωπικού (Ε.Π.) των Τ.Ε.Ι., ανάλογη με εκείνη των μελών του Διδακτικού και Ερευνητικού Προσωπικού (Δ.Ε.Π.) των Α.Ε.Ι., απορρέει από το άρθρο 16 του Συντάγματος και την υποχρέωση παροχής από πλευράς του Κράτους των απαραίτητων προϋποθέσεων για την άσκηση της ακαδημαϊκής τους ελευθερίας, την υποχρέωση δηλαδή εξασφάλισης στη συγκεκριμένη κατηγορία δημοσίων λειτουργών αποδοχών ειδικά προβλεπομένων για αυτούς, κατ' εκτίμησιν των

ειδικών συνθηκών άσκησης του εν λόγω λειτουργήματος και ύψους αναλόγου προς τη σπουδαιότητα αυτού, λαμβανομένων βεβαίως υπ' όψιν των εκάστοτε οικονομικών δυνατοτήτων του Κράτους. Ενόψει τούτων, σύμφωνα με την ειδικότερη αυτή γνώμη, οι διατάξεις της περίπτωσης 21 της υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ. του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, με τις οποίες επιβλήθηκαν νέες μειώσεις στις αποδοχές του Εκπαιδευτικού Προσωπικού των Τ.Ε.Ι., καθώς και οι διατάξεις της οικ.2/83408/022/14-11-2012 απόφασης του Αναπληρωτή Υπουργού Οικονομικών, με τις οποίες οι μειώσεις αυτές ίσχυσαν αναδρομικώς από 1-8-2012, αντίκεινται στο άρθρο 16 του Συντάγματος και την απορρέουσα από αυτό αρχή της ιδιαίτερης μισθολογικής μεταχείρισής τους, καθώς και στις αρχές της αναλογικότητας και της ισότητας στα δημόσια βάρη (άρθρα 25 παρ. 1 και 4 παρ. 5 του Συντάγματος).

XV. Μειοψήφησαν η Αντιπρόεδρος Μαρία Βλαχάκη και οι Σύμβουλοι Σταμάτιος Πουλής και Ευαγγελία Σεραφή, οι οποίοι διατύπωσαν την ακόλουθη άποψη: Οι διατάξεις της περίπτωσης 21 της υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, με τις οποίες θεσπίστηκε νέο (μειωμένο) μισθολόγιο για τα μέλη Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. και κατά το μέρος που οι διατάξεις αυτές επηρεάζουν, κατά το άρθρο 9 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα (π.δ. 169/2007), τις συντάξιμες αποδοχές όσων από αυτούς είναι συνταξιούχοι (δηλαδή το βασικό τους μισθό, το επίδομα χρόνου υπηρεσίας, το επίδομα διδακτικής προετοιμασίας και εξωδιδακτικής απασχόλησης και το επίδομα πάγιας αποζημίωσης για δημιουργία και ενημέρωση βιβλιοθήκης και για συμμετοχή σε συνέδρια), δεν παραβιάζουν τις διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 5 και 25 παρ. 4 του Συντάγματος, με τις οποίες καθιερώνεται, αντίστοιχα, η αρχή της

ισότητας ενώπιον των δημοσίων βαρών και η υποχρέωση όλων των πολιτών να εκπληρώνουν το χρέος της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης. Ειδικότερα, ανεξαρτήτως αν η θέσπιση νέου μειωμένου μισθολογίου για τα μέλη Ε.Π. των Τ.Ε.Ι., αλλά και τους λοιπούς δημοσίους υπαλλήλους, συνιστά επιβολή δημοσιονομικού βάρους κατά την έννοια της προαναφερόμενης συνταγματικής διάταξης της παρ. 5 του άρθρου 4, ώστε να τίθεται ζήτημα άνισης κατανομής των δημοσιονομικών βαρών ή αδικαιολόγητης επιβολής αυτών σε βάρος ορισμένης μόνο κατηγορίας πολιτών, ο κοινός νομοθέτης, εφόσον δεν κατοχυρώνεται από συνταγματικής ή υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη ή αρχή δικαίωμα σε μισθό ή σύνταξη ορισμένου ύψους, δεν κωλύεται να αναμορφώνει επί το δυσμενέστερο τα μισθολόγια των υπαλλήλων και λειτουργών του δημόσιου τομέα, μεταξύ των οποίων και των δικαστικών λειτουργών, εφόσον, κατά την εκτίμησή του, η οποία υπόκειται σε οριακό μόνο δικαστικό έλεγχο, συντρέχουν λόγοι δημοσίου συμφέροντος για την περιστολή του μισθολογικού κόστους του δημόσιου τομέα και τηρούνται οι αρχές της ισότητας, της αναλογικότητας και του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Εν προκειμένω δε, δεν ανακύπτει ζήτημα παραβίασης της αρχής της ισότητας στα δημόσια βάρη ή της υποχρέωσης όλων των πολιτών προς εκπλήρωση του χρέους τους για κοινωνική και εθνική αλληλεγγύη, καθόσον ο νομοθέτης δεν επενέβη με το ν. 4093/2012 - στον οποίο μάλιστα ενσωματώθηκαν οι μειώσεις που είχαν επέλθει προηγουμένως με τους νόμους 3833 και 3845/2010 στα επιδόματα που συνυπολογίζονται στις συντάξιμες αποδοχές τους - μονομερώς και επιλεκτικά σε βάρος μόνο των μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι., μειώνοντας τις αποδοχές και κατ' επέκταση τις συντάξεις τους. Και τούτο πρωτίστως διότι τα μέλη Ε.Π. των Τ.Ε.Ι.

δεν είναι η μόνη κατηγορία πολιτών που υπέστη μειώσεις αποδοχών και συντάξεων, ώστε να τίθεται ζήτημα άνισης μεταχείρισής τους, αφού νέα μειωμένα μισθολόγια έχουν θεσπιστεί τόσο με το ν. 4024/2011 για τους υπαγόμενους στο ενιαίο μισθολόγιο υπαλλήλους, όσο και με το ν. 4093/2012 για τις λοιπές -πέραν των μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι.- κατηγορίες υπαλλήλων και λειτουργών που υπάγονται σε ειδικά μισθολόγια, αλλά και για εκείνους που δεν είναι μεν υπάλληλοι, πλην όμως λαμβάνουν αντιμισθία, αποδοχές, αποζημιώσεις ή έξοδα παράστασης από το Δημόσιο, τους Ο.Τ.Α και τα λοιπά ν.π.δ.δ., καθώς και τα ν.π.ι.δ. που ανήκουν στους ως άνω φορείς (βλ. άρθρο πρώτο παρ. Γ υποπαρ. Γ.1. περ. 2-8 του ν. 4093/2012). Πέραν δε τούτου, το νέο μισθολόγιο για τα μέλη Ε.Π. των Τ.Ε.Ι., που θεσπίστηκε με το ν. 4093/2012, σε εκτέλεση του ν. 4046/2012 (Μνημόνιο ΙΙ – Α' 28/14-2-2012) και εντάσσεται στο μεσοπρόθεσμο πλαίσιο δημοσιονομικής στρατηγικής 2013-2016, δεν επιφέρει τέτοιου ύψους μειώσεις, ώστε να τίθεται σε διακινδύνευση η αξιοπρεπής διαβίωσή τους, αποτελεί δε τμήμα ενός ευρύτερου προγράμματος δημοσιονομικής προσαρμογής και διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων που περιέχει δέσμη μέτρων, τα οποία αφορούν το σύνολο του πληθυσμού της χώρας και των οποίων η συνδυασμένη εφαρμογή είναι κατά την ουσιαστική εκτίμηση του νομοθέτη - επί της οποίας οριακός μόνον έλεγχος χωρεί από τη δικαστική εξουσία, κατ' επιταγή της συνταγματικής αρχής περί διακρίσεως των εξουσιών - αναγκαία τόσο για την άμεση αντιμετώπιση της οξείας δημοσιονομικής κρίσης, όσο και την εξυγίανση των δημοσίων οικονομικών και τη βελτίωση της μελλοντικής δημοσιονομικής και οικονομικής κατάστασης της χώρας. Περαιτέρω, το ανίσχυρο ή μη των μισθολογικών ρυθμίσεων του ν. 4093/2012, κατ' εφαρμογή των οποίων χώρησε

η επίδικη αναπροσαρμογή της σύνταξης του εκκαλούντος συνταξιούχου, πρώην επίκουρου καθηγητή Τ.Ε.Ι., κατ' επέκταση δε η νομιμότητα της προσβαλλόμενης συνταξιοδοτικής πράξης, δεν μπορεί να κριθεί με βάση ρυθμίσεις άλλων νόμων (3865/2010, 3986/2011, 4002/2011, 4024/2011, 4051/2012), καθόσον οι ως άνω περικοπές, πέραν του ότι αφορούν όλους τους συνταξιούχους του δημόσιου τομέα (αλλά και τους συνταξιούχους όλων των φορέων κοινωνικής ασφάλισης αρμοδιότητας Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης – βλ. άρθρο 38 ν. 3863/2010), ουδόλως σχετίζονται με τον κανονισμό ή την αναπροσαρμογή των συντάξεων, αλλά επιβάλλονται, προς θεραπεία άλλων σκοπών, κατά την καταβολή των συντάξεων, στο στάδιο δηλαδή εκτέλεσης των συνταξιοδοτικών πράξεων, και δεν αφορούν, συνακόλουθα, στην υπό κρίση διαφορά που αφορά τη νομιμότητα ή μη της πράξης αναπροσαρμογής της σύνταξης του εκκαλούντος σε σχέση με τις συγκεκριμένες και μόνο μισθολογικές ρυθμίσεις της περιπτώσεως 21 της υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012. Συνεπώς, κατά τη μειωθηφούσα αυτή άποψη, οι ως άνω ρυθμίσεις δεν αντίκεινται στα άρθρα 4 παρ. 5 και 25 παρ. 4 του Συντάγματος και θα έπρεπε, ως εκ τούτου, να εξετασθεί περαιτέρω η βασιμότητα των λοιπών προβαλλόμενων λόγων έφεσης.

XVI. Μειωσήφησε, επίσης, ο Σύμβουλος Κωνσταντίνος Κρέπης, ο οποίος διατύπωσε την ακόλουθη ειδικότερη γνώμη, στα σημεία Α έως Ε της οποίας προσχώρησε και ο Αντιπρόεδρος Ιωάννης Σαρμάς:

A. Το άρθρο 3 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΣΕΕ), όπως διαμορφώθηκε με τη Συνθήκη της Λισσαβώνας της 13^{ης} Δεκεμβρίου 2007, η

οποία κυρώθηκε με το ν. 3671/2008 (Α' 129) και ισχύει από την 1.12.2009 [βλ. ενοποιημένη απόδοση της Συνθήκης στην Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης C 326/26.10.2012], αναφέρεται στους σημαντικότερους σκοπούς της Ένωσης, στους οποίους περιλαμβάνεται «η εγκαθίδρυση μιας οικονομικής και νομισματικής ένωσης, της οποίας το νόμισμα είναι το ευρώ» (παρ. 4). Η οικονομική ένωση κατοχυρώνεται στο άρθρο 119 παρ. 1 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ), που ορίζει ότι «η δράση των κρατών μελών και της Ένωσης περιλαμβάνει (...) τη θέσπιση μιας οικονομικής πολιτικής, που βασίζεται στο στενό συντονισμό των οικονομικών πολιτικών των κρατών μελών (...)». Όσον αφορά στη νομισματική ένωση, αυτή κατοχυρώνεται στην παρ. 2 του ίδιου άρθρου, που ορίζει ότι «η δράση αυτή περιλαμβάνει ένα ενιαίο νόμισμα, το ευρώ, και τον καθορισμό και την άσκηση ενιαίας νομισματικής (...) πολιτικής (...)». Περαιτέρω, στο άρθρο 3 παρ. 1 της ΣΛΕΕ ορίζεται ότι «η Ένωση έχει αποκλειστική αρμοδιότητα στους ακόλουθους τομείς: α) (...) γ) νομισματική πολιτική για τα κράτη μέλη με νόμισμα το ευρώ (...)». Παράλληλα, στην παρ. 3 του άρθρου 119 της ΣΛΕΕ αναφέρεται ότι οι παραπάνω δράσεις των κρατών μελών και της Ένωσης, δηλαδή η εγκαθίδρυση μιας οικονομικής και νομισματικής ένωσης (ONE), «συνεπάγονται την τήρηση των ακόλουθων κατευθυντήριων αρχών: σταθερές τιμές, υγιή δημόσια οικονομικά, υγιείς νομισματικές συνθήκες και σταθερό ισοζύγιο πληρωμών». Εξάλλου, θεμελιώδες ως προς τη φύση και τον τρόπο λειτουργίας της ONE είναι το άρθρο 126 της ΣΛΕΕ, που στην ουσία καθιστά, ως βάση της, την αυστηρή δημοσιονομική πειθαρχία. Ειδικότερα, θέτει τον κανόνα ότι τα κράτη μέλη αποφεύγουν τα υπερβολικά δημοσιονομικά ελλείμματα (παρ. 1) και ορίζει την

Ευρωπαϊκή Επιτροπή ως το όργανο που παρακολουθεί την εξέλιξη της δημοσιονομικής κατάστασης και το ύψος του δημοσίου χρέους στα κράτη μέλη, προκειμένου να εντοπίζει τις μεγάλες αποκλίσεις, με βάση τα ακόλουθα δύο κριτήρια: α) κατά πόσον ο λόγος του προβλεπομένου ή υφισταμένου δημοσιονομικού ελλείμματος προς το ακαθάριστο εγχώριο προϊόν υπερβαίνει μια τιμή αναφοράς, εκτός εάν ο λόγος αυτός σημειώνει ουσιαστική και συνεχή πτώση και έχει φθάσει σε επίπεδο παραπλήσιο της τιμής αναφοράς, είτε, εναλλακτικά, η υπέρβαση είναι απλώς έκτακτη και προσωρινή και ο λόγος παραμένει κοντά στην τιμή αναφοράς και β) κατά πόσον ο λόγος του δημοσίου χρέους προς το ακαθάριστο εγχώριο προϊόν υπερβαίνει μια τιμή αναφοράς, εκτός εάν ο λόγος αυτός μειώνεται επαρκώς και πλησιάζει την τιμή αναφοράς με ικανοποιητικό ρυθμό (παρ. 2). Επίσης, στις λοιπές παραγράφους του ίδιου άρθρου (3 έως 14) ορίζεται λεπτομερώς η διαδικασία έκδοσης απόφασης του Συμβουλίου - μετά από πρόταση της Επιτροπής - περί ύπαρξης υπερβολικού ελλείμματος σε ορισμένο κράτος μέλος, οι υποχρεώσεις που υπέχει, βάσει αυτής, το εν λόγω κράτος μέλος (ανάληψη αποτελεσματικής δράσης για τον τερματισμό της κατάστασης υπερβολικού ελλείμματος), οι κυρώσεις σε περίπτωση μη συμμόρφωσης (δημοσιοποίηση των συστάσεων του Συμβουλίου, απαίτηση δημοσίευσης πρόσθετων πληροφοριών πριν την έκδοση ομολογιών ή χρεογράφων, αναθεώρηση της πολιτικής δανεισμού από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων, άτοκη κατάθεση στην Ένωση ποσού κατάλληλου ύψους, επιβολή προστίμου), ενώ προβλέπεται και η αντίστροφη διαδικασία, ήτοι η άρση των επιβληθεισών κυρώσεων εφόσον το Συμβούλιο διαπιστώσει ότι έχει διορθωθεί η κατάσταση υπερβολικού ελλείμματος. Εξάλλου, το Πρωτόκολλο με

αριθμό 12, που έχει προσαρτηθεί στις Συνθήκες, περιέχει τις λεπτομέρειες της διαδικασίας υπερβολικού ελλείμματος που αναφέρεται στο άρθρο 126 της ΣΛΕΕ. Στο πλαίσιο αυτό, προσδιορίζει στο άρθρο 1 τις τιμές αναφοράς που αναφέρονται στο άρθρο 126 παρ. 2 της ΣΛΕΕ ως εξής: - 3% για το λόγο μεταξύ του προβλεπομένου ή υφισταμένου δημοσιονομικού ελλείμματος και του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος σε τιμές αγοράς, - 60% για το λόγο μεταξύ του δημοσίου χρέους και του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος σε τιμές αγοράς. Συναφώς, στο άρθρο 136 παρ. 1 της ΣΛΕΕ προβλέπεται η δυνατότητα θέσπισης ειδικών μέτρων για τα κράτη μέλη με νόμισμα το ευρώ, προκειμένου να ενισχυθεί ο συντονισμός και η εποπτεία της δημοσιονομικής τους πειθαρχίας. Πέραν των ανωτέρω ρυθμίσεων, που εντάσσονται στο πρωτογενές ενωσιακό δίκαιο, αντίστοιχες ρυθμίσεις, όσον αφορά στη δημοσιονομική πειθαρχία, υιοθετήθηκαν και σε επίπεδο δευτερογενούς ενωσιακού δικαίου [βλ. ενδεικτικά το «Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης», που αποτελείται από τρία επιμέρους κείμενα και, ειδικότερα, από το ψήφισμα της 17ης Ιουνίου 1997 του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου για τη σταθερότητα και την ανάπτυξη και τους Κανονισμούς 1466/1997 και 1467/1997 (ΕΚ) του Συμβουλίου της 7ης Ιουλίου 1997, όπως τροποποιήθηκαν μεταγενέστερα, βλ. επίσης τη «Διαδικασία Μακροοικονομικών Ανισορροπιών», τη «Διεθνή Συνθήκη για τη Σταθερότητα, το Συντονισμό και τη Διακυβέρνηση στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση» κ.λπ.].

Β. Οι βασικοί κανόνες του δικαίου της ONE (πρωτογενούς και παραγώγου), που αναφέρθηκαν παραπάνω (υπό Α), επιβάλλουν στα κράτη μέλη με νόμισμα το ευρώ συγκεκριμένες και διαρκείς υποχρεώσεις όσον αφορά στα

θεμελιώδη δημοσιονομικά τους μεγέθη, τα οποία πρέπει να οικοδομούνται αλλά και να διατηρούνται σε υγιείς βάσεις. Πιο συγκεκριμένα, το δημοσιονομικό έλλειμμα και το δημόσιο χρέος δεν πρέπει να υπερβαίνουν τις τιμές αναφοράς που αναφέρονται στο Πρωτόκολλο με αριθμό 12, που έχει προσαρτηθεί στις Συνθήκες, ήτοι το 3% για το έλλειμμα και το 60% για το χρέος, σε σχέση - πάντοτε - με το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν (ΑΕΠ), εκτός εάν, κατ' εξαίρεση, βρίσκονται σε φάση διαρκούς αποκλιμάκωσης. Εφόσον δε διαπιστωθεί, κατόπιν τήρησης της προβλεπόμενης στο άρθρο 126 της ΣΛΕΕ διαδικασίας, η ύπαρξη υπερβολικού ελλείμματος σε ορισμένο κράτος μέλος, προβλέπεται η υποχρέωση ανάληψης αποτελεσματικής δράσης εκ μέρους αυτού, ούτως ώστε να τερματιστεί η ανεπιθύμητη αυτή κατάσταση, χωρίς να αποκλείεται η επιβολή κυρώσεων, στην περίπτωση που το εν λόγω κράτος μέλος δεν συμμορφώνεται στις σχετικές συστάσεις του Συμβουλίου. Πέραν αυτών, στο άρθρο 119 παρ. 3 της ΣΛΕΕ ορίζεται ρητά ότι οι δράσεις των κρατών μελών και της Ένωσης, σε σχέση με τη δημιουργία της ΟΝΕ, συνεπάγονται την τήρηση ορισμένων κατευθυντήριων αρχών, που αναφέρονται ειδικά και είναι οι σταθερές τιμές, τα υγιή δημόσια οικονομικά, οι υγιείς νομισματικές συνθήκες και το σταθερό ισοζύγιο πληρωμών, τμήμα του οποίου αποτελεί το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, που αποτυπώνει τις «παραγωγικές» συναλλαγές με ξένους παράγοντες (κράτη, επιχειρήσεις, ιδιώτες). Άλλωστε, δοθέντος ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3 της ΣΛΕΕ, η Ένωση έχει αποκλειστική αρμοδιότητα στον τομέα της νομισματικής πολιτικής για τα κράτη μέλη με νόμισμα το ευρώ, η οποία ασκείται αποκλειστικά από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (βλ. το άρθρο 282 παρ. 1 της ΣΛΕΕ και το Πρωτόκολλο με αριθμό 4, που έχει προσαρτηθεί στις

Συνθήκες), ο τερματισμός της κατάστασης υπερβολικού ελλείμματος εκ μέρους του οικείου κράτους μέλους δύναται να επιτευχθεί μόνο με τη χρήση μέσων δημοσιονομικής πολιτικής, δηλαδή είτε με αύξηση των εσόδων είτε με μείωση των δαπανών. Αντίθετα, δεν είναι διαθέσιμα για τη διόρθωση των δημοσιονομικών αποκλίσεων τα - μη υποκείμενα καταρχήν σε δικαστικό έλεγχο - συνήθη μέσα νομισματικής πολιτικής, όπως, ενδεικτικά, η δημιουργία περιβάλλοντος πληθωρισμού μέσω της άσκησης του εκδοτικού προνομίου («τύπωμα χρήματος»), η υποτίμηση/διολίσθηση του νομίσματος (σε σχέση με τα ξένα νομίσματα) ώστε να ανακτηθεί η ανταγωνιστικότητα των εγχώριων προϊόντων και υπηρεσιών, η αναπροσαρμογή των επιτοκίων της νομισματικής πολιτικής κ.λπ..

Γ. Όταν τεκμηριώνεται, από επίσημα στοιχεία, προερχόμενα από αρμόδιους φορείς (εθνικούς και ενωσιακούς), ότι σε ορισμένο κράτος μέλος υφίσταται υπερβολικό δημοσιονομικό έλλειμμα και υψηλό δημόσιο χρέος, που υπερβαίνουν τις τιμές αναφοράς που καθορίζονται στο Πρωτόκολλο με αριθμό 12, υφίσταται υποχρέωση του εν λόγω κράτους μέλους να λάβει τα κατάλληλα μέτρα - ή τα τυχόν ειδικά μέτρα βάσει του άρθρου 136 παρ. 1 της ΣΛΕΕ - για τον τερματισμό της κατάστασης αυτής. Η ανάγκη ανάληψης αποτελεσματικής δράσης καθίσταται περισσότερο έντονη και επιτακτική όταν οι διαπιστωθείσες δημοσιονομικές αποκλίσεις συνοδεύονται από αδυναμία πρόσβασης στις διεθνείς αγορές χρήματος και κεφαλαίου, ήτοι από αδυναμία αναχρηματοδότησης του χρέους κατά την λήξη («ωρίμανσή») του, καθώς και από υψηλά και επίμονα ελλείμματα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, που σημαίνουν, πρακτικά, ότι το εν λόγω κράτος μέλος δαπανά περισσότερα από το

εισόδημά του. Πάντως, με βάση το Ελληνικό Σύνταγμα, η δυνατότητα αυτή του κοινού νομοθέτη για τη λήψη των κατά την κρίση του κατάλληλων μέτρων δεν είναι απεριόριστη, αλλά έχει ως όριο τις αρχές της αναλογικότητας και της ισότητας στην κατανομή των δημοσίων βαρών (άρθρα 25 παρ. 1 και 4 παρ. 5 του Συντάγματος), οι οποίες επιτάσσουν όπως το βάρος της - αναπόφευκτης υπό τις εκτεθείσες περιστάσεις - δημοσιονομικής προσαρμογής κατανέμεται μεταξύ όλων των κατηγοριών απασχολουμένων τόσο στον δημόσιο, όσο και στον ιδιωτικό τομέα, ως επίσης και των ασκούντων ελευθέριο επάγγελμα, δεδομένου μάλιστα ότι η βιωσιμότητα των δημοσίων οικονομικών είναι προς όφελος όλων. Και τούτο διότι, ενόψει και της καθιερούμενης στο άρθρο 25 παρ. 4 του Συντάγματος αξίωσης του Κράτους να εκπληρώνουν όλοι οι πολίτες το χρέος της εθνικής και κοινωνικής αλληλεγγύης, δεν είναι επιτρεπτό η επιβάρυνση από τα μέτρα που λαμβάνονται προς αντιμετώπιση των δημοσιονομικών αποκλίσεων να κατανέμεται πάντοτε σε συγκεκριμένες κατηγορίες πολιτών, ώστε η σωρευτική επιβάρυνση αυτών να είναι ιδιαίτερα μεγάλη και να είναι πλέον εμφανής η υπέρβαση των ορίων της αναλογικότητας και της ισότητας στην κατανομή των δημοσίων βαρών. Περαιτέρω, δοθέντος ότι ο κοινός νομοθέτης, κατά την επιλογή των - επιβαλλόμενων από τις διατάξεις του δικαίου της ONE - δημοσιονομικών περιοριστικών μέτρων, ήτοι κατά τον καθορισμό του συγκεκριμένου μείγματος δημοσιονομικών παρεμβάσεων (π.χ. έμφαση στην αύξηση των εσόδων ή - αντίθετα - στη μείωση των δαπανών), απολαμβάνει ευρείας διακριτικής ευχέρειας (πρβλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 3^{ης} Μαΐου 2017 στην υπόθεση T-531/14, σκ. 80 επ.), ενώ προβαίνει, αναγκαίως, στη στάθμιση πληθώρας παραγόντων (πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής

φύσεως), ο δικαστής, σεβόμενος την αρχή της διάκρισης των λειτουργιών, οφείλει να περιορίσει τον έλεγχό του, που είναι στην περίπτωση αυτή οριακός, σε πρόδηλες μόνο παραβιάσεις των κανόνων στους οποίους υπόκειται ο κοινός νομοθέτης, μη προβαίνων ο ίδιος σε έλεγχο ορθότητας του συνόλου των σταθμίσεων που ήδη αξιολογήθηκαν από τον κοινό νομοθέτη. Όσον αφορά δε στην αιτιολόγηση των εκάστοτε ληφθέντων μέτρων, αυτή δεν πρέπει να αναζητείται μόνο στο οικείο νομοθέτημα, στο οποίο εντάσσεται το περιοριστικό μέτρο που έχει προσβληθεί ενώπιον των δικαστηρίων, αλλά μπορεί να συνάγεται από ένα πλέγμα νομοθετικών ή μη ρυθμίσεων και δεδομένων (π.χ. αιτιολογικές εκθέσεις προγενέστερων συναφών νομοθετημάτων, συμφωνίες λήψης και συνοδευτικά έγγραφα διακρατικών δανείων αναγκαίων για τη χρηματοδότηση της Χώρας όσο αυτή δεν έχει πρόσβαση στις αγορές, αποφάσεις του Συμβουλίου ή της Επιτροπής για το έλλειμμα και το χρέος, εκθέσεις της Τράπεζας της Ελλάδος για την πορεία του ελλείμματος στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, αντίστοιχες εκθέσεις της Eurostat ή της Ελληνικής Στατιστικής Αρχής κ.λπ.), ιδίως στην περίπτωση που το ληφθέν δυσμενές μέτρο εντάσσεται σε ένα ενιαίο πρόγραμμα – συχνά πολυετές – δημοσιονομικής προσαρμογής και μέχρι το τελευταίο να επιτύχει τους στόχους του («ίαση» των δημοσιονομικών δεικτών). Στο πλαίσιο αυτό, είναι συνταγματικά ανεκτή η επιβάρυνση μιας κατηγορίας πολιτών περισσότερες από μία φορές, κατά τη διάρκεια ισχύος του εν λόγω προγράμματος, υπό τον όρο ότι δεν έχουν επιτευχθεί ακόμη οι τεθέντες δημοσιονομικοί στόχοι και, παράλληλα, τηρούνται οι αρχές της ισότητας στην κατανομή των δημοσίων βαρών και της αναλογικότητας, ήτοι όταν τα περιοριστικά μέτρα, έστω και αν εισάγονται με διαφορετικά νομοθετήματα,

πάντως αφορούν το σύνολο του πληθυσμού της Χώρας και δεν περιορίζονται στη συγκεκριμένη κατηγορία, η οποία δεν επιτρέπεται, σε καμία περίπτωση, να καλείται να υποβληθεί σε «ειδικές» και υπέρμετρες θυσίες.

Α. Στις 27 Απριλίου 2009 (απόφαση 2009/415/EK) το Συμβούλιο αποφάσισε, σύμφωνα με το άρθρο 104 της πρώην ΣΕΚ (ήδη άρθρο 126 της ΣΛΕΕ), ότι στην Ελλάδα υφίσταται υπερβολικό έλλειμμα και εξέδωσε συστάσεις για τη διόρθωσή του το αργότερο έως το 2010. Όρισε επίσης την 27^η Οκτωβρίου 2009 ως προθεσμία για την ανάληψη αποτελεσματικής δράσης. Εν συνεχεία εκδόθηκε η 2010/182/ΕΕ απόφαση του Συμβουλίου της 16^{ης} Φεβρουαρίου 2010, με την οποία ειδοποιήθηκε η Ελλάδα να λάβει μέτρα έως την 15^η Μαΐου 2010 (προθεσμία συμμόρφωσης) για τον τερματισμό της κατάστασης υπερβολικού ελλείμματος, το αργότερο έως το 2012. Τα μέτρα αυτά, που συνιστούσαν παρεμβάσεις τόσο στα έσοδα όσο και στις δαπάνες, αναφέρονται κατά τρόπο συγκεκριμένο στην απόφαση αυτή και αναπτύσσονται σταδιακά σε ορίζοντα τριετίας (2010, 2011 και 2012). Στο προοίμιο της απόφασης αυτής αναφέρεται ότι «τα στοιχεία για το πραγματικό και προβλεπόμενο δημόσιο έλλειμμα και χρέος, που κοινοποιήθηκαν από την Ελλάδα τον Απρίλιο του 2009, αναθεωρήθηκαν σημαντικά προς τα άνω με την κοινοποίηση του Οκτωβρίου του 2009. Το έλλειμμα για το 2008 ανήλθε στο 7¾ % του ΑΕΠ (από το 5% του ΑΕΠ που κοινοποιήθηκε τον Απρίλιο του 2009), ενώ ο δείκτης του χρέους αναφέρεται ότι ανήλθε στο 99% του ΑΕΠ στο τέλος του 2008 (σε σύγκριση με το 97,6% που αναφέρθηκε τον Απρίλιο του 2009) (...) Η Επιτροπή (Eurostat) εξέφρασε γενική επιφύλαξη όσον αφορά την ποιότητα των πραγματικών στοιχείων που αναφέρθηκαν από την Ελλάδα (...) Σύμφωνα με τις φθινοπωρινές προβλέψεις

του 2009 των υπηρεσιών της Επιτροπής (...) το έλλειμμα της γενικής κυβέρνησης ανήλθε στο 12¾ % του ΑΕΠ το 2009, σε σύγκριση με τον στόχο του 3,7% του ΑΕΠ στο επικαιροποιημένο πρόγραμμα του Ιανουαρίου του 2009. Με βάση την επίσημη προβολή (...) ο δημοσιονομικός στόχος για το 2010 ανέρχεται στο 8,7% του ΑΕΠ, που υπερβαίνει κατά πολύ την τιμή αναφοράς του 3% του ΑΕΠ (...). Ακολούθησε η έκδοση της 2010/320/ΕΕ απόφασης του Συμβουλίου της 10^{ης} Μαΐου 2010, που απευθύνεται στην Ελλάδα, με σκοπό την ενίσχυση και εμβάθυνση της δημοσιονομικής εποπτείας και τη λήψη μέτρων μείωσης του ελλείμματος. Σε αυτήν, τα μέτρα διόρθωσης του ελλείμματος εκτείνονται μέχρι και το 2014, ως αποτέλεσμα της αναθεώρησης επί το δυσμενέστερον των στοιχείων για το ΑΕΠ, το δημοσιονομικό έλλειμμα και το δημόσιο χρέος της Χώρας. Προκειμένου να ληφθούν υπόψη τα νεότερα δεδομένα, η απόφαση αυτή υπέστη διαδοχικές τροποποιήσεις. Συγκεκριμένα, εκδόθηκαν οι αποφάσεις του Συμβουλίου 2010/486/ΕΕ (της 7^{ης} Σεπτεμβρίου 2010), 2011/57/ΕΕ (της 20^{ης} Δεκεμβρίου 2010) και 2011/257/ΕΕ (της 7^{ης} Μαρτίου 2011). Στη δεύτερη από τις τροποποιητικές αυτές αποφάσεις (2011/57/ΕΕ) αναφέρεται, επί λέξει, ότι «στις 15 Νοεμβρίου 2010, η Eurostat επικύρωσε τα στατιστικά στοιχεία για το ελληνικό δημοσιονομικό έλλειμμα και χρέος, σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 479/2009 (...). Ο δείκτης του δημοσιονομικού ελλείμματος προς το ΑΕΠ για το 2009 αναθεωρήθηκε από 13,6% του ΑΕΠ σε 15,4% του ΑΕΠ, ενώ ο δείκτης του χρέους αναθεωρήθηκε από 115,1% του ΑΕΠ σε 126,8% του ΑΕΠ (...). Η 2010/320/ΕΕ απόφαση, για λόγους σαφήνειας, αναδιατυπώθηκε εν όλω με την απόφαση 2011/734/ΕΕ του Συμβουλίου (της 12^{ης} Ιουλίου 2011), διατηρώντας όμως αμετάβλητη την

προθεσμία για τη διόρθωση του υπερβολικού ελλείμματος (το αργότερο έως το 2014). Εκεί επαναλαμβάνεται ότι το έλλειμμα του 2009 ανήλθε σε ποσοστό 15,4% του ΑΕΠ, ενώ το δημόσιο χρέος στα τέλη του ίδιου έτους προσδιορίστηκε σε ποσοστό 127,1% του ΑΕΠ, που συνιστά «τον υψηλότερο δείκτη χρέους στην ΕΕ». Παράλληλα αναφέρεται ότι «είναι εξαιρετικά επείγον για την Ελλάδα να αναλάβει αποφασιστική δράση, σε πρωτοφανή κλίμακα, για το έλλειμμα και τους άλλους παράγοντες που συμβάλλουν στην αύξηση του χρέους, προκειμένου να αντιστραφεί η αύξηση του λόγου του χρέους προς το ΑΕΠ και να μπορέσει η χώρα να επανέλθει το συντομότερο δυνατό σε χρηματοδότηση μέσω των αγορών». Τέλος, γίνεται αναφορά στην παροχή οικονομικής στήριξης στην Ελλάδα. Συγκεκριμένα αναφέρεται ότι «η ιδιαίτερα οξεία επιδείνωση της χρηματοπιστωτικής κατάστασης της ελληνικής κυβέρνησης οδήγησε τα άλλα κράτη μέλη της ζώνης του ευρώ να αποφασίσουν να παράσχουν στήριξη σταθερότητας προς την Ελλάδα, προκειμένου να διαφυλαχθεί η χρηματοπιστωτική σταθερότητα στη ζώνη του ευρώ ως σύνολο, και σε συνδυασμό με πολυμερή συνδρομή που παρέχεται από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Η στήριξη από τα κράτη μέλη της ζώνης του ευρώ λαμβάνει τη μορφή συγκέντρωσης διμερών δανείων, που συντονίζεται από την Επιτροπή. Οι δανειστές αποφάσισαν να χορηγήσουν τη στήριξή τους υπό την προϋπόθεση της τήρησης της παρούσας απόφασης από την Ελλάδα (...)». Η απόφαση αυτή τροποποιήθηκε με τις αποφάσεις του Συμβουλίου 2011/791/ΕΕ (της 8^{ης} Νοεμβρίου 2011), 2012/211/ΕΕ (της 13^{ης} Μαρτίου 2012) και 2013/6/ΕΕ (της 4^{ης} Δεκεμβρίου 2012). Στη δεύτερη απόφαση (2012/211/ΕΕ) γίνεται ρητή μνεία της υποχρέωσης της Ελλάδας να λάβει το μέτρο της μείωσης κατά 12% κατά μέσο

όρο των «ειδικών μισθών» του δημόσιου τομέα, με ισχύ από την 1^η Ιουλίου 2012, ενώ με την τελευταία απόφαση, δεδομένων των δυσμενών οικονομικών γεγονότων, κρίθηκε αναγκαία η παράταση της προθεσμίας της περιόδου προσαρμογής κατά δύο (2) έτη, ήτοι μέχρι το 2016. Στο προοίμιο αυτής αναφέρεται, μεταξύ άλλων, ότι «το 2012, το έλλειμμα γενικής κυβέρνησης αναμένεται να έχει ανέλθει το 6,9% του ΑΕΠ (...) Σε ονομαστικούς όρους το έλλειμμα γενικής κυβέρνησης για το 2012 αναμένεται να ανέλθει στα 13,4 δισεκ. ευρώ (...) το χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ θα αυξηθεί στο 176,7% πριν να εφαρμοσθούν, τον Δεκέμβριο του 2012, οι συμφωνηθείσες πρωτοβουλίες των κρατών μελών που έχουν ως νόμισμα το ευρώ και ορισμένα μέτρα για τη μείωση του χρέους που εξετάζει η Ελλάδα, με τα οποία μειώνεται το χρέος σε λίγο πάνω από το 160% του ΑΕΠ μέχρι το τέλος του 2012 (...)».

Ε. Στο πλαίσιο αντιμετώπισης της σοβαρής δημοσιονομικής κρίσης εκδόθηκε σειρά εθνικών νομοθετημάτων, που επέβαλαν περιοριστικά δημοσιονομικά μέτρα, στα οποία περιλαμβάνονται και τα εξής: 1) ο ν. 3833/2010 (δημοσίευση στις 15.3.2010), στην αιτιολογική έκθεση του οποίου αναφέρεται, μεταξύ άλλων, ότι «η δεινή θέση των δημοσίων οικονομικών, λόγω του δημόσιου ελλείμματος και του δημόσιου χρέους που έφθασαν στα υψηλότερα επίπεδα στην ιστορία των δημοσίων οικονομικών της χώρας, σε συνδυασμό με τη χρηματοπιστωτική κρίση που περιόρισε τη ρευστότητα στις διεθνείς αγορές (...) καθιστούν αναγκαία τη λήψη άμεσων δημοσιονομικών μέτρων για την εξοικονόμηση πόρων, με μείωση των δημόσιων δαπανών και αύξηση των φορολογικών εσόδων. Τα προτεινόμενα επείγοντα μέτρα είναι ανάλογα της άμεσης και επιτακτικής ανάγκης να προστατευτεί το εθνικό

συμφέρον και πρόσφορα, προκειμένου το κράτος να ανταποκριθεί στην ανάγκη μείωσης του υπερβολικού ελλείμματος, όπως ορίζει η Συνθήκη της ΛΕΕ σύμφωνα και με τις συστάσεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου (...) Η πραγματικότητα της δημοσιονομικής κατάστασης της Χώρας (...) έχει σε αδρές γραμμές ως εξής: α) το δημοσιονομικό έλλειμμα ανέρχεται σε ύψος 12,7% του ΑΕΠ (30 δισ. ευρώ), β) το χρέος της κεντρικής κυβέρνησης υπερβαίνει το 120% του ΑΕΠ (περίπου 300 δισ. ευρώ) (...) Η δεινή αυτή δημοσιονομική κατάσταση πρέπει να αντιμετωπιστεί άμεσα, με σημαντικές τομές και πρωτοβουλίες (...) Κάθε πολίτης καλείται να συμμετέχει στην εθνική αυτή προσπάθεια και ανάλογα με την ικανότητά του να συνεισφέρει στα δημόσια βάρη (...)». Σύμφωνα με την σχετική έκθεση του Γ.Λ.Κ., κατ' άρθρο 75 παρ. 1 του Συντάγματος, από τις προτεινόμενες διατάξεις του νόμου αυτού προκαλείται στον κρατικό προϋπολογισμό ετήσια εξοικονόμηση δαπάνης ποσού 1,408 δισ. ευρώ και αντίστοιχη αύξηση εσόδων ύψους 2,974 δισ. ευρώ περίπου. 2) Ο ν. 3845/2010 (δημοσίευση στις 6.5.2010), με τον οποίο, μεταξύ άλλων, εγκρίθηκε το γνωστό ως «Μνημόνιο Ι», το οποίο προσαρτήθηκε στον εν λόγω νόμο. Στο Παράρτημα ΙΙΙ αυτού αναφέρεται, μεταξύ άλλων, ότι «το έλλειμμα εκτινάχθηκε στο εκτιμώμενο 13,6% του ΑΕΠ ενώ το δημόσιο χρέος αυξήθηκε σε πάνω από 115% του ΑΕΠ το 2009 (...) Το εξωτερικό έλλειμμα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών στο τέλος του 2009 εξακολουθούσε να είναι πάνω από 11% του ΑΕΠ και η καθαρή διεθνής επενδυτική θέση να υπερβαίνει το αρνητικό 83% του ΑΕΠ. Το σύνολο των δαπανών για τόκους για το εξωτερικό χρέος αυξήθηκε σε πάνω από 5% του ΑΕΠ, γεγονός που σημαίνει ότι θα χρειαστεί ένα πλεόνασμα στο εμπόριο αγαθών και υπηρεσιών για να οδηγηθεί το ισοζύγιο

τρεχουσών συναλλαγών σε μια πιο βιώσιμη κατάσταση (...)». Σύμφωνα δε με την σχετική έκθεση του Γ.Λ.Κ., κατ' άρθρο 75 παρ. 1 του Συντάγματος, από τις προτεινόμενες διατάξεις του νόμου αυτού προκαλείται στον κρατικό προϋπολογισμό ετήσια εξοικονόμηση δαπάνης ποσού 2,089 δισ. ευρώ και αντίστοιχη αύξηση εσόδων ύψους 3,325 δισ. ευρώ περίπου, εκ των οποίων 800 εκατ. ευρώ αφορούν στην επιβολή έκτακτης εισφοράς στις επιχειρήσεις. 3) Ο ν. 4046/2012 (δημοσίευση στις 14.2.2012), με τον οποίο εγκρίθηκε το γνωστό ως «Μνημόνιο II», το οποίο επίσης προσαρτήθηκε σε αυτόν. Στο Παράρτημα V1 αναφέρονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: «1. Η Ελλάδα αντιμετωπίζει τρεις βασικές προκλήσεις. Πρώτον, η ελληνική οικονομία έχει πρόβλημα ανταγωνιστικότητας. Παρότι έχει σημειωθεί πρόοδος από το 2010 στον περιορισμό του ανά μονάδα κόστους εργασίας, η εκτιμώμενη υπερτίμηση της τιμής πραγματικής συναλλαγματικής ισοτιμίας ανέρχεται ακόμη περίπου στο 15-20 τοις εκατό. Δεύτερον, η δημοσιονομική βιωσιμότητα πρέπει να αποκατασταθεί (...) Τρίτον, ο χρηματοπιστωτικός τομέας αντιμετωπίζει προβλήματα ρευστότητας και φερεγγυότητας (...) Το εξωτερικό ισοζύγιο αναμένεται ότι θα έχει μέτρια προσαρμογή για το υπόλοιπο του 2012 (...) θα πάρει κάποιο χρόνο πριν το έλλειμμα του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών της Ελλάδας πέσει σε ένα επίπεδο το οποίο θα επιτρέψει στο εξωτερικό χρέος της Ελλάδας να μειωθεί σταθερά (...)». Επίσης, τόσο στο Παράρτημα V1 όσο και στο Παράρτημα V2 του ίδιου νόμου, γίνεται ρητή μνεία της υποχρέωσης της Ελλάδας να μειώσει, μέχρι το τέλος Ιουνίου 2012, τα αποκαλούμενα «ειδικά μισθολόγια» κατά μέσο όρο 10%. 4) Ο ν. 4093/2012 (δημοσίευση στις 12.11.2012), ο οποίος περιείχε πληθώρα δημοσιονομικών και διαρθρωτικών παρεμβάσεων, στις οποίες

περιλαμβάνονται και οι επίδικες περικοπές. Σύμφωνα με την σχετική έκθεση του Γ.Λ.Κ., κατ' άρθρο 75 παρ. 1 του Συντάγματος, από τις προτεινόμενες διατάξεις του νόμου αυτού προκαλείται στον κρατικό προϋπολογισμό ετήσια εξοικονόμηση δαπάνης ποσού 2,566 δις. ευρώ και αντίστοιχη αύξηση εσόδων ύψους 319 εκατ. ευρώ περίπου (χωρίς να περιλαμβάνονται τα οικονομικά αποτελέσματα που προκαλούνται στους λοιπούς φορείς της Γενικής Κυβέρνησης, όπως στους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης). Πέραν των ανωτέρω νομοθετημάτων, εκδόθηκε κατά την ίδια περίοδο και πληθώρα άλλων, που περιείχαν επίσης δημοσιονομικά ή διαρθρωτικά μέτρα, που εντάσσονταν στο ίδιο πλαίσιο αντιμετώπισης της δημοσιονομικής κρίσης (βλ. ενδεικτικά τους νόμους 3847/2010, 3865/2010, 3986/2011, 4002/2011, 4024/2011, 4051/2012 κ.ά.).

ΣΤ. Το επίδικο μέτρο της μείωσης των αποδοχών των μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι., ανάλογα με τον κατεχόμενο βαθμό, που λήφθηκε στο πλαίσιο αντιμετώπισης της δημοσιονομικής κρίσης και συμμόρφωσης της Ελλάδας προς τις δημοσιονομικές διατάξεις του πρωτογενούς και δευτερογενούς ενωσιακού δικαίου, που αναφέρθηκαν παραπάνω (βλ. ιδίως παρ. Α και Δ), από τις οποίες αυτή απέκλινε ουσιωδώς, αποτελεί τμήμα ενός ευρύτερου - πολυετούς - προγράμματος δημοσιονομικής προσαρμογής και διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων που περιέχει δέσμη μέτρων, τα οποία αφορούν στο σύνολο του πληθυσμού της Χώρας (μισθωτούς, συνταξιούχους, ελεύθερους επαγγελματίες, επιχειρήσεις, αποδέκτες κοινωνικών μεταβιβάσεων κ.λπ.) και των οποίων η συνδυασμένη εφαρμογή είναι, κατά την ουσιαστική εκτίμηση του νομοθέτη, ο οποίος διαθέτει στο πεδίο αυτό ευρεία διακριτική ευχέρεια, που υπόκειται σε

οριακό μόνο δικαστικό έλεγχο, αναγκαία τόσο για την άμεση αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης όσο και για την εξυγίανση των δημοσίων οικονομικών. Ειδικότερα, κατά το χρόνο λήψης του επίδικου μέτρου (Νοέμβριος 2012) οι δημοσιονομικές αποκλίσεις εξακολουθούσαν να υπάρχουν (π.χ. το έλλειμμα για το έτος 2012 εκτιμήθηκε στο ποσοστό 6,9% του ΑΕΠ, δηλαδή υπερδιπλάσιο εκείνου που προβλέπεται στο πρωτογενές ενωσιακό δίκαιο, βλ. σχετικά την απόφαση 2013/6/ΕΕ του Συμβουλίου της 4^{ης} Δεκεμβρίου 2012), ενώ δεν προκύπτει ότι υπήρξε - και μάλιστα καταδήλως - μονομερής και υπέρμετρη επιβάρυνση της συγκεκριμένης κατηγορίας στην οποία αφορά το επίδικο μέτρο, ήτοι των μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. (πρβλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 27^{ης} Φεβρουαρίου 2018 στην υπόθεση C-64/16, ιδίως σκ. 46-52). Αντίθετα, τα ληφθέντα κατά τη διάρκεια του προγράμματος μέτρα, που αν και περιλαμβάνονταν σε σειρά διαδοχικών νομοθετημάτων εντούτοις συγκροτούσαν ένα ενιαίο πλαίσιο στρατηγικής αντιμετώπισης της δημοσιονομικής κρίσης, περιείχαν εκτεταμένες παρεμβάσεις τόσο στο σκέλος των εσόδων (άμεση ή έμμεση φορολογία κ.λπ.) όσο και στο σκέλος των δαπανών (π.χ. μειώσεις μισθών, συντάξεων, επιδομάτων κ.λπ.), όπως αναλύθηκε παραπάνω (παρ. Ε), ο δε καθορισμός του συγκεκριμένου κάθε φορά μείγματος δημοσιονομικής πολιτικής, αν δηλαδή η επιζητούμενη προσαρμογή θα προέλθει κυρίως ή προεχόντως από την αύξηση των εσόδων ή τη μείωση των δαπανών, αποτελεί αντικείμενο σταθμίσεων κατ' εξοχήν του κοινού νομοθέτη, που μόνο σε οριακό δικαστικό έλεγχο υπόκειται. Υπό τα δεδομένα αυτά, λαμβανομένων υπόψη και όσων εκτέθηκαν παραπάνω (υπό Α έως Ε), οι διατάξεις της περίπτωσης 21 της Υποπαραγράφου Γ.1. της Παραγράφου Γ. του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012,

με τις οποίες μειώθηκαν οι αποδοχές των μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι., κατ' επέκταση δε και οι συντάξιμες αποδοχές και οι συντάξεις των πρώην μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι., δεν αντίκεινται προς τις συνταγματικές διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 5 και 25 παρ. 4 του Συντάγματος, όπως αβασίμως προβάλλει ο εκκαλών και, ως εκ τούτου, θα έπρεπε να εξετασθούν και οι λοιποί λόγοι έφεσης.

XVII. Με τη διάταξη του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.), που κυρώθηκε με το ν.δ. 53/1974 και έχει, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, υπερνομοθετική ισχύ, θεσπίζεται, καταρχήν, γενικός κανόνας, σύμφωνα με τον οποίο κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του προσώπου, το οποίο μπορεί να την στερηθεί μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας, τηρουμένων των αρχών της ισότητας (Σύνταγμα άρθρο 4 παρ. 5) και της αναλογικότητας (Σύνταγμα άρθρο 25 παρ. 1) στην κατανομή των δημοσίων βαρών (ΟΛΕΛΣυν 1506/2016, 1517/2011, 2028/2004, 1952/2004 κ.ά.). Στην έννοια της περιουσίας περιλαμβάνονται όχι μόνον τα εμπράγματα δικαιώματα, αλλά και όλα τα περιουσιακής φύσεως δικαιώματα και τα κεκτημένα οικονομικά συμφέροντα. Καλύπτονται έτσι και απαιτήσεις που απορρέουν από έννομες σχέσεις δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, είτε αναγνωρισμένες με δικαστική ή διαιτητική απόφαση, είτε απλώς γεγεννημένες κατά το εθνικό δίκαιο, εφόσον υπάρχει νόμιμη προσδοκία ότι μπορούν σε περίπτωση άρνησης να ικανοποιηθούν δικαστικά. Τέτοιες είναι και οι απαιτήσεις για σύνταξη και για κοινωνικοασφαλιστικές εν γένει παροχές. Από την ίδια διάταξη συνάγεται, περαιτέρω, ότι η διατήρηση στο διηνεκές των απονεμηθεισών ήδη συντάξεων στο ίδιο ύψος δεν αποτελεί δικαίωμα που εμπίπτει στην έννοια της

προστατευόμενης από τη διάταξη αυτή περιουσίας και συνεπώς η για το μέλλον μειωτική μεταβολή αυτών δεν παραβιάζει την εν λόγω διάταξη. Αντίθετα, όμως, η αναγνωρισμένη από το υφιστάμενο δίκαιο αξίωση του ήδη συνταξιούχου για καταβολή της νομίμως κανονισθείσας σύνταξής του, η οποία έχει γεννηθεί και επομένως αποτελεί στοιχείο της περιουσίας του, δυναμένη να επιδιωχθεί δικαστικά, δεν επιτρέπεται να καταργηθεί ή αποσβεστεί ή περιοριστεί με αναδρομική ουσιαστική νομοθετική ρύθμιση, αν δεν συντρέχουν πράγματι λόγοι επιτακτικού δημοσίου συμφέροντος, οι οποίοι να δικαιολογούν την κατάργηση ή τον περιορισμό της, τηρουμένης πάντοτε μιας δίκαιης ισορροπίας μεταξύ των απαιτήσεων του γενικού συμφέροντος και των επιταγών της προάσπισης του περιουσιακού δικαιώματος. Διαφορετικά, δεν συμβιβάζονται προς την προεκτεθείσα υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη, αφού τείνουν σε αδικαιολόγητη αποστέρηση προστατευόμενου από αυτήν περιουσιακού αγαθού (ΟΛΕΛΣυν 1506/2016, 4327/2014, 1517/2011, 2028/2004, 1952/2004 κ.ά.).

XVIII. Υπό τα δεδομένα αυτά, οι διατάξεις της περίπτωσης 21 της υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ του ν. 4093/2012, με τις οποίες η μειωτική αναπροσαρμογή των συντάξεων των συνταξιούχων πρώην μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. ανατρέχει αναδρομικά από 1-8-2012, σε χρόνο δηλ. προγενέστερο της δημοσίευσής του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (12-11-2012), λόγω μείωσης των αποδοχών των ενεργεία μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. από 1-8-2012, πέραν της αντίθεσής τους προς τις οικείες συνταγματικές διατάξεις, ειδικώς, ως προς την αναδρομική έκτασή τους, αντίκεινται και στις διατάξεις του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α.. Ως εκ τούτου, είναι ανίσχυρες, καθόσον πρόκειται για στέρηση γεγεννημένου περιουσιακής φύσεως

δικαιώματος (σύνταξης συγκεκριμένου ποσού, που έχει ήδη απονεμηθεί νομίμως), και όχι για επιβολή φορολογικού βάρους, όπως αβασίμως ισχυρίζεται το Ελληνικό Δημόσιο στο υπόμνημά του, χωρίς να προκύπτει ότι η αναδρομική αυτή μείωση υπαγορεύθηκε από επιτακτικούς λόγους δημόσιας ωφέλειας, ενώ δεν τεκμηριώνεται, ούτε η αναγκαιότητα και προσφορότητα της εν λόγω αναδρομικότητας για την επίτευξη του επιδιωκόμενου με τη συνολική ρύθμιση του ν. 4093/2012 σκοπού δημοσίου συμφέροντος, κατόπιν τήρησης των αρχών της ισότητας στην κατανομή των δημοσίων βαρών (άρθρο 4 παρ. 1 και 5 του Συντ.) και της αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ. 1 του Συντ.), ενόψει και του γεγονότος ότι όμοια ρύθμιση δεν θεσπίστηκε και για τους λοιπούς εν γένει συνταξιούχους του Δημοσίου (ΟλΕΛΣυν 1506/2016, 4327/2014, πρακτ. 2^{ης} ειδ. συν./27-2-2013, σελ. 36-38).

XIX. Αν και κατά τη γνώμη του Συμβούλου Κωνσταντίνου Κρέπη, μόνο το γεγονός ότι ένας νόμος έχει αναδρομική ισχύ, δεν σημαίνει, άνευ ετέρου, ότι επέρχεται ανεπίτρεπτη προσβολή του δικαιώματος στην περιουσία, υπό την αυτονόητη, βέβαια, προϋπόθεση ότι η αναδρομή αυτή επιτρέπεται κατά το οικείο εσωτερικό δίκαιο. Σε κάθε περίπτωση, πρέπει να κρίνεται *in concreto* αν υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες εκάστης υπόθεσης, η αναδρομική εφαρμογή του νόμου μπορεί να αποτελέσει υπέρμετρη επιβάρυνση της περιουσίας του προσώπου, ανατρέποντας τη δίκαιη ισορροπία που πρέπει να υφίσταται μεταξύ των διαφορετικών συμφερόντων (ΣτΕ 734/2016, σκ. 12). Εν προκειμένω, παρατηρείται ότι ο ν. 4093/2012, που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως στις 12.11.2012, είχε, ως προς το αμφισβητούμενο σκέλος του, περιορισμένη αναδρομική ισχύ (από 1.8.2012), ενώ η ψήφισή του εντασσόταν

στο ευρύτερο πλαίσιο αντιμετώπισης της δημοσιονομικής κρίσης, ήτοι στη θεραπεία ενός ιδιαίτερα έντονου σκοπού δημοσίου - αλλά και ενωσιακού - συμφέροντος (βλ. αναλυτικά σκέψη XVII). Περαιτέρω, η λήψη του επίδικου μέτρου (μείωση των αποδοχών των μισθοδοτούμενων με βάση ειδικά μισθολόγια, στους οποίους περιλαμβάνονται και τα μέλη Ε.Π. των Τ.Ε.Ι.) είχε πολλαπλώς καταγραφεί σε επίσημα κείμενα και ήταν γνωστή στους ενδιαφερόμενους πολύ πριν από την ημερομηνία στην οποία ανέτρεξαν τα οικονομικά αποτελέσματα της γενόμενης μείωσης, ήτοι την 1^η Αυγούστου 2012 (βλ. ενδεικτικά το ν. 4046/2012, που δημοσιεύθηκε στις 14.2.2012, όπως και την απόφαση 2012/2011/ΕΕ της 13^{ης} Μαρτίου 2012, όπου αναφέρεται τόσο το επικείμενο μέτρο όσο και η ημερομηνία έναρξης ισχύος του). Υπό τις περιστάσεις αυτές, το γεγονός ότι οι επίμαχες μειώσεις αποδοχών - και εντεύθεν των συντάξεων - των μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. ανέτρεξαν στην 1^η Αυγούστου 2012, ήτοι σε χρόνο προ της δημοσίευσης του ν. 4093/2012, δεν συνιστά παραβίαση του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., λαμβανομένου μάλιστα υπόψη ότι κατά το εσωτερικό δίκαιο η αναδρομικότητα γενικά - πλην συγκεκριμένων εξαιρέσεων, που αναφέρονται ρητά στο Σύνταγμα - δεν απαγορεύεται. Πλην όμως η γνώμη αυτή δεν κράτησε,

XX. Κατ' ακολουθίαν αυτών που προηγουμένως κρίθηκαν, οι διατάξεις της περίπτωσης 21 της υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, με τις οποίες, κατ' εφαρμογή του άρθρου 9 του π.δ. 169/2007, μειώθηκαν οι συντάξεις των συνταξιούχων μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. λόγω μείωσης των αποδοχών των εν ενεργεία μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. και μάλιστα αναδρομικά από 1-8-2012, αντίκεινται στις συνταγματικές διατάξεις

των άρθρων 4 παρ. 5 και 25 παρ. 4, ειδικώς δε ως προς την αναδρομική εφαρμογή των μειώσεων αντίκεινται επιπροσθέτως και προς την υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου. Μετά δε την επίλυση του νομικού ζητήματος η ένδικη πρέπει έφεση να παραπεμφθεί στο αρμόδιο ΙΙ Τμήμα για να εξεταστεί περαιτέρω.

Για τους λόγους αυτούς

Επιλύει κατά τα ανωτέρω το νομικό ζήτημα.

Αποφαίνεται ότι οι διατάξεις της περίπτ. 21 της υποπαραγράφου Γ.1. της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, με τις οποίες, κατ' εφαρμογή του άρθρου 9 του π.δ. 169/2007, μειώθηκαν οι συντάξεις των συνταξιούχων μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. λόγω μείωσης των αποδοχών των εν ενεργεία μελών Ε.Π. των Τ.Ε.Ι. και μάλιστα αναδρομικά από 1-8-2012, αντίκεινται προς τις συνταγματικές διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 5 και 25 παρ. 4 καθώς και την υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου, κατά την αναδρομική έκταση αυτών. Και

Παραπέμπει την ένδικη έφεση στο αρμόδιο ΙΙ Τμήμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 25 Φεβρουαρίου 2019.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΡΑΘΥΡΑΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ

Δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στις 11 Δεκεμβρίου
2019.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΡΜΑΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ